

ДЖОАН ДЖОНСТЪН КОЛЕДА В ХОУКС УЕЙ

Част 11 от „Хоукс уей“

Превод от английски: ganinka, 2015

chitanka.info

ГЛАВА 1

Гавин Талбът тъкмо излезе от асансьора и тръгна надолу по коридора на детското отделение в хюстънската Окръжна болница, когато му се стори, че чу хлипане в помещението за бельо. Спря и се вторачи в затворената врата. Бе почти полунощ и реши, че е толкова уморен, че му се причува, когато звукът отново стигна до ушите му.

Определено бе плач. Женски ридания.

Почука два пъти на вратата.

— Ехо, има ли някой?

— Отивай си — отговори глас, задавен от сълзи.

Гавин съжали, че не бе решил да стане сърдечен хирург или ортопед. Тези изтощени лекари не биха имали никакъв проблем да си тръгнат. Но той учеше за детски психолог и разпознаваше зова за помощ, когато чуеше такъв.

— Хей — каза той, — може би мога да помогна.

— Никой не може да ми помогне — задави се гласът зад вратата.

— Какво ще кажеш да отвориш вратата?

— Върви си и ме остави сама.

— Не мога да направя това. Виж, вече е късно. Защо не изпиеш чаша кафе с мен? Можем да разрешим проблема.

— Ти дори не знаеш за какво става въпрос — отвърна гласът раздражено.

— Аз съм добър слушател, защо не ми кажеш?

Абсолютна тишина. Разбра, че обмисля предложението му. Не каза нищо, просто чакаше търпеливо и бе възнаграден, когато вратата се отвори със скърцане и едно мокро от сълзи лице с подути очи надникна навън.

— Откъде мога да знам, че не си сериен убиец?

Гавин вдигна ръце високо, оставяйки я да огледа намачканата риза от син оксфордски плат, небрежно навитите ръкави на мускулестите му ръце и протритите дънки Левис, които бе облякъл, за да накара децата, с които работеше, да се чувстват удобно.

— Нямам пистолет, нож или дори игла. Казвам се Гавин Талбът и работя в болницата по изследователска стипендия.

Тя отвори широко вратата, но се поколеба на прага. Мъжът забеляза дългата ѝ до раменете руса коса, която се спускаше като ресни около лицето ѝ, и бледите, зачервени по краищата сиви очи, които изглеждаха пусти като на всички умиращи деца, с които някога бе работил в болницата.

Безформената ѝ рокля бе скрита под къса бяла болнична лабораторна престилка и той я определи като студентка по медицина. Досети се интуитивно за проблема ѝ. Медицинските студенти бяха пословични с това, че се претоварваха и бяха винаги под огромен стрес, за да се представят възможно най-добре, затова умората и депресията бяха често явление. Пасваше на профила — тъмните кръгове под очите ѝ и ниската ѝ фигура, която изглеждаше толкова деликатна и крехка, че той имаше чувството, че ако му се наложеше да я вземе в прегръдките си, щеше да я прекърши.

— Казвам се Р. Дж. Уайтлоу — каза тя, протягайки ръка. В нея държеше намачкана хартиена кърпичка. Напъха я набързо в джоба на престилката си и отново протегна ръка.

Гавин пое ръката ѝ в неговата и се стресна от силното ѝ ръкостискане. Показваше увереност и самочувствие, без намек за слабост.

— Приятно ми е да се запознаем, Р. Дж. — каза той. — Познавам Зак и Ребека Уайтлоу. Притежават ранчо в северозападен Тексас, наречено „Хоукс Прайд“. Роднини ли сте?

Устните ѝ се извиха в колеблива усмивка, която изчезна, когато тя рухна и се разрида.

— Те са ми родители.

— Не се сещам някое от децата им да се казва Р. Дж.

— Аз съм Роулийн.

Тя потърси хартиената си кърпичка, но той извади една от задния джоб на дънките си и ѝ я подаде.

— Вземи тази.

— Благодаря — отвърна му и издуха шумно носа си.

— Не ме помниш, нали?

Челото ѝ се набръчка, когато потърка зачервения си нос.

— Трябва ли?

— Говорихме по телефона. Сестра ти Джуъл ме помоли да се свържа с теб, след като прекарах лятото като съветник в лагера „Литъл Хоук“.

— О, не! — Очите ѝ се напълниха със сълзи, които бързо покапаха по бузите ѝ. — Не м-можеш да им кажеш, че си ме видял така.

— Обещавам — каза той и я хвана за ръката, насочвайки я към кафенето. — Да отидем да си вземем кафе и да намерим тихо местенце да поговорим.

„Литъл Хоук“, лагер за деца с рак, се намиреше в ранчото на Уайтлоу в северозападен Тексас и бе създадено от майка ѝ Ребека. Сега се управляваше от сестрата на Роулийн — Джуъл. През това лято, докато работеше в лагера, Гавин се бе срещнал с голяма част от семейство Уайтлоу и бе дал дума на Джуъл, че ще наглежда сестра ѝ Роулийн, когато се прибере в Хюстън.

Бе спазил обещанието си. Двамата с Роулийн бяха говорили няколко пъти по телефона, но бяха прекалено заети и той се бе отказал от опитите си да се видят. Сега я бе срещнал и внезапно се оказа не само страничен наблюдател на проблема на някой.

Знаеше, че Роулийн бе най-голямото от осемте деца на Уайтлоу, при това бе адски умна.

— Роулийн учи в медицинския факултет — му бе казала Ребека гордо. — Първенец на класа през последните две години.

Очевидно нещо се бе объркало. Чудеше се дали има проблеми в ученето и ако да, защо? Когато стигнаха до кафенето, вратата бе заключена и лампите загасени. Гавин погледна часовника си и изсумтя отвратно.

— Забравих, че по празниците кафенето затваря в полунощ.

— И аз не помислих. — Роулийн пусна ръката му и продължи: — Благодаря все пак за предложението.

Обърна се да си тръгне, когато Гавин я хвана за рамото.

— Чакай! Защо не отидем отсреща в *Coffee Caper*, там е отворено денонощно.

Младата жена избърса сълзите по бузите си с опакото на ръката, поклати глава и погледна към него с безизразните си сиви очи.

— Не искам никой да ме види в това състояние.

— Тогава да отидем другаде да поговорим. У вас или у нас?

Тя го погледна подозрително.

— Нямам навик да каня непознати у дома или да отивам у тях.

Той се усмихна с най-доверчивата си усмивка и отвърна:

— Аз не съм непознат. Прекарах цялото лято, работейки за сестра ти Джуъл. Сигурен съм, че ако ѝ се обадим, тя ще гарантира за мен.

Роулийн видимо потрепери.

— Не, точно сега не искам да говоря с нея... или с който и да е от семейството ми. Ще разберат... ще разберат...

Когато тя заплака отново, Гавин просто я придърпа към себе си, затягайки хватката, когато тя се възпротиви, и я прегърна нежно, осъзнавайки, че е много по-голям и силен от нея.

Тя го обгърна здраво през кръста, докато плачеше, мислейки си, че ако не го направи, щеше да се разпадне на парчета. Силата, с която го стискаше, беше в противоречие с крехкия ѝ образ. Нямахше нищо деликатно в нея, дори и плача. Цялото ѝ тяло бе обхванато от мъчителни ридания, които свиха гърлото му, а той дори не знаеше какъв е проблемът ѝ. И все пак не рухна. Все още стоеше на крака. Р. Дж. Уайтлоу бе повече, отколкото изглеждаше на пръв поглед.

Когато риданията преминаха в хълцане, Гавин прегърна Роулийн през раменете и я поведе надолу по пустия коридор към кабинета на наставника му, накъдето се бе отправил първоначално.

Извади ключа си, отключи вратата и я пусна вътре. Когато посегна да запали лампите, ръката ѝ го спря.

— Недей, изглеждам ужасно.

Щом бе в състояние да мисли за външния си вид, значи се чувстваше по-добре, помисли си Гавин. Светлината, която се процеждаше в залата през старомодните, наполовина спуснати венециански щори, бе достатъчна да виждат лицата си и тя бе напълно права. Очите и носът ѝ бяха подпухнали и зачервени.

— Добре — съгласи се той, — без светлина. Защо не седнем и не караме полека.

Тя се отпусна върху изтъркания черен кожен диван и се напрегна, когато той седна до нея.

Отдръпна се на разстояние и чу облекчената ѝ въздишка. Тя сложи лакти на коленете си и подпря лице на ръцете си. Мъжът не

устоя на изкушението да сложи ръка на рамото ѝ и да разтрие напрегнатите мускули на раменете и шията ѝ.

— Чудесно е — каза тя.

— Да махнем това — отвърна той, като свали лабораторната ѝ манта. Наклони я леко напред, за да може да използва и двете си ръце и продължи: — Искаш ли да ми разкажеш?

— Не можеш да ми помогнеш — отвърна тя примирено.

— Какво ще загубиш, ако ми споделиш?

Тя отново въздъхна.

— Нищо, предполагам.

Мекотата на кожата ѝ, нежните къдрици на тила ѝ и малките звуци на удоволствие, които издаваше, започнаха да го възбуждат в съблазнителната тъмнина. Гавин спря да я разтрива и се отдалечи в края на дивана. Наведе се напред, сложи ръце на бедрата си и я подкани.

— Слушам те, Роулийн, ако имаш желание да поговорим.

— Използвам инициалите си в училище — започна тя, — мисля, че звучи по-... няма значение.

Повече какво, зачуди се Гавин, но не попита. Просто предлагаше утеха на сестрата на приятел.

— През цялото лято съм слушал за теб като за Роулийн. Доста необичайно и красиво име — като теб.

Тя понечи да продължи, спря, но после отново каза:

— Съгласна съм на Роулийн.

Той имаше чувството, че не бе много съгласна, но не искаше да разисква името ѝ, когато нещо много по-важно я притесняваше.

— Всичко е наред, Роулийн, говори.

Тя се поколеба, сякаш щеше да скача от висок трамплин, а лицето ѝ бе замислено, когато продължи.

— След като познаваш родителите ми, знаеш, че те ме смятат за перфектната дъщеря.

— Не мисля, че чух лоша дума за теб през цялото лято — съгласи се той с усмивка. — Хвалеха те непрекъснато.

Тя направи гримаса.

— Точно това е проблемът. Винаги съм била „доброто малко момиче“.

— Наистина ли? Защо?

— Защото по времето, когато Зак и Ребека ме осиновиха от сиропиталището „Добри души“, дадох обет на Господ, че ако ми изпрати някой, който да ме отведе от онова място, ще Му се отблагодаря, като бъда най-добрата дъщеря, за която някой можеше да мечтае.

Гавин осъзна, че му казва истината, и се почувства покорен от нея.

— Мисля, че си си спазила обещанието.

Крива усмивка цъфна на устните ѝ.

— Не успях. Веднъж в гимназията ме хванаха да пуша в дамската тоалетна. Но бях отличничка, президент на училищния съвет, солист на църковния хор и помагах вкъщи. И предана дъщеря. — Тя вдигна поглед към него, а мъката и отчаянието се прокрадваха в очите ѝ. — Ето защо случилото се е толкова ужасно. Мама и татко ще бъдат разочаровани от мен, когато разберат какво направих.

Очите ѝ отново се замъглиха от сълзи и той ѝ напомни:

— Все още не си ми казала какво толкова си направила, че да не искаш родителите ти да узнаят за това.

Тя се изправи бавно и се обърна в профил, след това притисна роклята към долната част на корема си. Той видя леката извивка и стомахът му се преобърна. Тя беше бременна.

— Бременна съм.

Мъжът стана, отиде до бюрото и опря хълбок на ръба му, опитвайки се да остане равнодушен. Но познаваше достатъчно добре семейство Уайтлоу, за да знае, че щяха да бъдат разочаровани от дъщерята, с която толкова се гордееха.

— Кой е бащата? И къде е той?

— Един от моите професори. Ще прекара следващата година в завършване на изследването си за вируси в Центъра за контрол на заболяванията в Атланта.

— Знае ли за бебето?

— Да.

— И?

— Каза ми, че проблемът е мой и трябва да го реша. Имаше предвид, че трябва да направя аборт — каза тя горчиво, — или да дам бебето за осиновяване.

— Това са възможните опции — потвърди той неутрално.

— Не и за мен. Ще родя това дете и ще го обградя с толкова грижи и любов, колкото могат да дадат двама родители. — Тя се отпусна отново на дивана. — Но ще трябва да прекъсна следването си, за да го направя. Не мога да помоля родителите си да издържат мен и детето ми. Няма да бъде честно спрямо тях.

— Не мислиш ли, че това трябва да бъде тяхно решение?

— Знам, че парите не са проблем. Но не мога да се възползвам от тях по този начин. След всичко, което направиха за мен, виж как им се отплащам... Бременна без съпруг или дори годеник. — Тя си пое дъх и го изпусна. — Не бива да те натоварвам с проблемите си. — Мина покрай него и се загледа през наполовина спуснатите венециански щори. Ръцете ѝ обгръщаха покровителствено малката издутина на корема ѝ. — Страх ме е, че ще разваля Коледата на всички, когато се прибера вкъщи следващия вторник. Бих останала тук, но те ще разберат, че нещо не е наред, и ще дойдат. — Обърна се с лице към него. — Коледа винаги е била специална за семейството ми. На Бъдни вечер мама винаги разказва как е срещнала татко и се е омъжила за него. Как заедно са избрали всеки един от нас за член на семейството. Мама не е могла да забременее...

Лицето ѝ се изкриви отново и той бързо попита:

— Как ще разберат, че си бременна, ако не им кажеш?

— Понеже сме осем деца, винаги сме споделяли спалните. Трудно е да скриеш нещо, когато спиш на двойно легло с някой — отвърна тя с плаха усмивка. — По Коледа ще бъда в четвъртия месец и ще се обличам и събличам пред сестрите си. Те със сигурност ще забележат промяната в тялото ми.

— Разбирам.

— Дори и да мога да се преобличам в банята, никога не съм носила широки дрехи, така че ще заподозрат. А ако се опитам да нося дънки...

Тя се обърна и приглади роклята към слабата си фигура — слаба, с изключение на подутината в средата.

— Ще разберат истината. А и моето семейство е много активно — шумно, рушащо и разкъсващо всичко в къщата, яздейко коне в галоп, играещо футбол, което завършва в нокаутиране на някой — ще разберат веднага, че нещо не е наред, когато откажа да участвам в някое от тези неща.

— Изглежда наистина имаш проблем — промърмори Гавин.
Брадичката ѝ потрепери.

— Мама ще заплаче, когато разбере. А татко... ще притихне като залез в прерията. Но ще знам, че се чувства зле, защото ще бъда там, пред очите му. Баща ми не е добър в прикриването на чувствата си. — Преглътна, преди да продължи: — Ще бъдат толкова нещастни, че това ще развали Коледата на цялото семейство. И това ще бъде още едно от нещата, за които ще се чувствам виновна.

Брадичката ѝ още трепереше, но тя стисна зъби в опит да запази контрол. Беше сигурен, че по гърба ѝ имаше опънато желязно въже.

— Не знам какво да правя — каза тя тъжно.

Възхищавайки се от вътрешната ѝ сила и гордостта ѝ, Гавин устоя на изкушението да каже някоя изтъркана фраза. Искаше да ѝ помогне, но не бе сигурен какво може да направи. Имаше съвсем малко опит.

Шумната Коледа, която бе описала, нямаше нищо общо с Коледите, които бе прекарал, и тази, която щеше да прекара тази година.

Идваше от малко семейство, единствено дете на родители, които бяха починали в самолетна катастрофа, когато беше на единадесет. Самият той имаше малко семейство — четиригодишната му дъщеря Бет и баба му Хестър. Това беше първата Коледа, откакто съпругата му Сюзън бе починала. Или по-точно, откакто се бе самоубила, оставяйки бележка, в която не обясняваше защо го е направила, но му признаваше, че Бет не е негово дете.

Бе прекарал изминалата година, измъчван от мисли за жената, която обичаше, в прегръдките на друг мъж. Чудеше се защо се бе самоубила. Чудеше се какво бе направил, че да подтикне жена си да му изневери. И бе бесен, че скъпоценната му дъщеря, която обожаваше, не бе негова плът и кръв. Бе се отдръпнал от нея, неспособен да я прегърне или да я обича по начина, по който го бе правил, преди Сюзън да му разкрие истината.

Бе сигурен, че баба му щеше да уреди нещата така, че той да прекара много време с Бет по коледните празници. Хестър безрезервно вярваше, че времето и близостта ще стопят отчуждеността му.

Но не бе права. Откакто бе прочел бележката на Сюзън, не бе в състояние да погледне дъщеря си, без да изпита физическа болка. Не

можеше и да разочарова Хестър, ако не прекара Коледа с тях — не знаеше още колко Коледи ѝ бяха отредени — но отчаяно търсеше начин да избегне оставането насаме с Бет.

Младият мъж погледна нагоре и срещна мрачния сив поглед на Роулийн.

— Мисля, че имам решение на проблема ти — каза ѝ колебливо. Веждите ѝ се повдигнаха въпросително.

— Може да звучи малко налудничаво, но ме изслушай, преди да кажеш „не“.

— Добре.

— Мисля, че трябва да се сгодим.

Роулийн се подпря на вратата и го погледна с широко отворени очи.

— Какво?

Той стана и се приближи към нея, но когато тя посегна към дръжката на вратата, се спря и протегна ръката си умолително.

— Не си тръгвай. Моля те, просто ме изслушай.

— Слушам те.

— Това, което ти предлагам, е фалшив годеж, само колкото да ги накара да повярват. — Докато изричаше думите, осъзна колко добра идея всъщност е това. — Когато се прибереш вкъщи за Коледа, аз ще дойда с теб. Все още ще си бременна и неомъжена, но ще имаш годеник до себе си. Ще кажем на родителите ти, че има причини, поради които не можем да се оженим веднага, но че планираме да го направим, преди да се роди бебето.

— Какви причини? — попита Роулийн. Когато той се намръщи, тя обясни: — Те ще поискат да узнаят защо не сме се оженили.

— Сигурен съм, че ще измислим причина. Какво мислиш?

— Не е лоша идея, но не мога да ти позволя...

— Не ти правя услуга. Искам нещо в замяна.

Тя присви очи.

— Слушам те.

— Можем да прекараме Бъдни вечер с родителите ти в ранчото, но искам да дойдеш на Коледа вкъщи и да останеш до края на празниците там.

Тя свъси вежди.

— Защо?

— Дълга история, а имаме само две седмици до Коледа, за да ти я разкажа. Засега е достатъчно да се каже, че аз ще бъда твой годеник, а ти моя годеница по време на празниците.

— Ние дори не се познаваме.

— Това е добра причина да се опознаем. Именно сестра ти Джуъл бе тази, която ме помоли през август да те наглеждам... преди около четири месеца — уточни той, оставяйки я да осъзнае колко лесно могат да поддържат измамата.

— Не знам нищо за теб — отвърна Роулийн. Никога не бихме могли да излъжем родителите ми. Веднага ще разберат, че не се познаваме.

— Не и ако прекараме заедно следващите десет дни и се опознаем — заяви Гавин.

Роулийн сви устни.

— Но така не се решава проблема, че трябва да кажа на родителите си, че ще бъда самотна майка.

— Не, но няма да развалиш Коледата на всички. След като се върнеш във факултета, можеш да им се обадиш или да им пишеш след известно време, че сме скъсали.

Роулийн скръсти ръце зад гърба си и мина покрай него към другия край на стаята, разгледа автографа на бейзболиста Кал Рипкин, заключен в бюфета, след това се обърна с гръб към вратата и погледна към него.

— Може и да стане.

— Разбира се, че ще стане — каза Гавин, мислейки си колко очарована щеше да бъде баба му, когато я помолеше да наглежда Бет, докато той прекара малко време с годеницата си. Хестър щеше да се радва да го види отново щастлив и щеше да е направо във възторг от мисълта, че той може да се ожени отново и да я дари с още правнуци.

Присъствието на младата жена щеше да отклони вниманието от упреците.

— Как предлагаш да се опознаем? — попита Роулийн.

— Ще трябва да прекараме известно време заедно, у нас, у вас, целувки, прегръдки...

— Уау, задръж малко — каза тя. — Целувки и прегръдки?

Гавин сви рамене.

— Не познавам нито една сгодена двойка, която не се целува и прегръща. А ти?

Видя как Роулийн се почеса по гърба и си припомни примамливите къдрици на тила ѝ. Осъзна изумено, че скоро можеше да има възможност да я целува там.

— Не съм мислила за интимна връзка с друг мъж — каза тя замислено.

— Не ти предлагам да спиш с мен, макар че трябва да знам, ако имаш някое и друго скрито родилно петно...

— Разбрах те — прекъсна го тя. — А и моето семейство ще очаква от нас да се целуваме и държим за ръце.

— И да се прегръщаме — каза той. — Не забравяй, че ги познавам.

Тя сбръчи чело като дете, изправено пред чиния с боб, спанак и брюкселско зеле.

— В рамките на разумното — допълни тя.

— Добре тогава. Договорихме ли се?

— Съгласна съм — каза Роулийн и протегна ръка.

Ръката и китката ѝ бяха крехки, но самата тя далеч не бе такава. Радваше се, че имаше силен дух. Щеше да има нужда от него, когато се изправеше пред разпита на баба му. В крайна сметка бе доволен от сделката, която бе направил.

Роулийн изглеждаше доста уравновесена млада жена. И двамата щях да изпълнят ролите си без суетене и притеснения.

— Да те закарам ли вкъщи? — попита той.

Тя тръгна да поклаща глава, но след това каза:

— Предполагам, че можем да започнем с опознаването. Ще ти покажа как да стигнеш до апартамента ми.

Гавин свали маншетите си и ги закопча, след това взе тъмносиньото си вълнено спортно сако и го облече. Вдигна престилката на Роулийн и попита:

— Имаш ли яке някъде?

— В шкафчето ми в болницата — отвърна тя.

— Да отидем да го вземем. — Плъзна ръка около кръста ѝ и тя се скова. Остави ръката си където беше и погледна надолу към нея, докато му отвърне с поглед. — Добре ли си?

Тя успя да се усмихне и той усети отпускането ѝ.

— Предполагам, че ще отнеме известно време да свикна. Ще бъдеш ли търпелив с мен?

— Разбира се.

Той отвори вратата на кабинета и я пусна да мине, усещайки как нежното и женствено бедро се притисна в неговото. Тя бе толкова малка в сравнение с него, че закрилническите му инстинкти се събудиха и той затегна прегръдката си.

Роулийн издаде протестиращ звук, след това направи гримаса и поклати глава.

— Съжалявам, просто... няма значение.

— Какво? — попита той. Тя продължи да гледа напред и той опита пак: — По-добре ми кажи. През следващите десет дни трябва да научим всичко, което трябва да знаем един за друг, а и ти сама каза, че можем да започнем още сега.

Роулийн си пое дълбоко дъх, издиша и призна:

— Не съм свикнала да бъда около мъже. Имам предвид толкова близо. Не съм имала много срещи в гимназията — усмихна му се срамежливо. — Бях прекалено заета да бъда перфектната дъщеря — обясни, — после бях прекалено заета да уча в колежа, за да бъда сигурна, че ще ме приемат в медицинския факултет. Така че Джим... Той бе първият ми... Джим беше първият ми любовник.

Гавин се спря и се загледа в нея.

— Шегуваш се.

— Страхувам се, че не.

— Значи родителите ти ще бъдат шокирани, но и доволни, че водиш мъж — мен — у дома за Коледа.

Тя кимна.

— Не съм им казвала за връзката си с Джим, защото той е един от моите професори. Що се отнася до тях, ти ще бъдеш първия мъж, към който показвам интерес.

— Ще бъда изпечен на шиш...

Сивите ѝ очи се фокусираха напрегнато на лицето му.

— Ще те освободя от споразумението, ако мислиш, че няма да се справиш.

Гавин прехапа устни. Липсата ѝ на опит с мъжете можеше да направи ситуацията по-трудна, но не и невъзможна.

— Мога да се справя. Мога да се справя с всичко. — „С изключение на четиригодишното момиче, което в края на краищата не ти е дъщеря.“ — Да вървим — каза той, водейки Роулийн към дъното на коридора. — Колкото по-скоро започнем, толкова по-бързо ще приключи всичко това.

ГЛАВА 2

Роулийн се претърколи в леглото и въздъхна. Бе поканила Гавин на обяд в апартамента ѝ днес, за да започнат тяхното „опознаване“.

„Какво си мислех снощи? Как можах да се съглася с толкова странен план? Никога няма да можем да го осъществим. Семейството ми веднага ще разбере, че не сме наистина любовници.“ Но не ако тя и Гавин Талбът научеха всичко, което трябваше да знаят един за друг. Не и ако можеше да се престори успешно, че го обича и се възхищава от него. Нямахше да бъде трудно, призна си Роулийн, поне частта с възхищението.

Мъжът бе великолепен. Висок, мургав и красив. Пословичният рицар в блестящи доспехи, дошъл да я спаси. Интелигентен, нежен, внимателен, състрадателен и... секси.

Снощи, докато разтриваше раменете ѝ, тя бе почувствала силата на ръцете му, както и нежността им, и си пожела да бе опитала по-настоятелно да се срещне с него, когато той я бе потърсил за първи път. Бе прекалено заета да купува книги, да ходи на лекции и да излиза с приятелите, които не бе виждала през лятото.

Джим Харкнес я бе свалил през първата седмица във факултета, а по това Гавин ѝ се бе обадил за трети или четвърти път, но тя вече се виждаше тайно със своя професор.

Роулийн преглътна горчивината, която се надигаше в гърлото ѝ. Не беше бебето, което я караше да се чувства зле, а поведението на Джим. За всеки случай посегна към една от солените бисквити, които държеше на нощното шкафче, отхапа парченце и задъвка. Нямахше да позволи чувствата ѝ към Джеймс да я разстроят. Неопитността ѝ с мъжете я бе довела до това да подцени намеренията на Джим. Тя мислеше, че чувствата му са толкова силни, колкото нейните, а той — че тя е знаела, че постоянно има връзка с някоя от неговите студентки.

Бе наивна. И влюбена за първи път.

Носът ѝ засмъдя, а в очите ѝ се появиха сълзи. Роулийн усети как стомахът ѝ се преобърна и избяга в тоалетната с ръка на уста. Успя

точно навреме.

Забрави за Джим, каза си тя няколко минути по-късно, докато изплакваше устата си и обтриваше лицето си с влажна кърпа. Отново изстена, когато се погледна в огледалото. Очите ѝ изглеждаха по-малко подпухнали, но бяха все още зачервени, носът ѝ бе зачервен и чувствителен, защото го беше бърсала толкова много пъти. Трябваше да спре да плаче за отминали неща.

„Джим си отиде от живота ти завинаги. Ти бе глупачката и идиотката.“

Веднъж. Бе се направила на глупачка веднъж. Никога повече. Никога вече нямаше да отдаде сърцето си толкова бързо и изцяло. Точно затова предложението на Гавин за фалшив годеж бе толкова примамливо. Родителите ѝ щяха да намерят утеха във факта, че тя бе щастлива с бащата на бебето си, дори и да не бяха женени. Ако се прибереше вкъщи сега, изглеждайки така, те щяха да почувстват болката ѝ и да страдат заедно с нея.

Роулийн се запита дали ще може да изиграе с Гавин същите чувства, които бе изпитала, когато се отдаде на Джим — човека, в когото бе влюбена за първи път. Може би. Но щеше да се наложи да се усмихва, докато го прави. Което значи без повече сълзи.

Избърса още веднъж очите си с влажна кърпа, която след това остави настрана и погледна пак в огледалото.

„Не поглеждай назад, госпожице Уайтлоу. Помисли за прекрасния живот, който расте в теб, и за радостта и щастието, които те очакват.“

Тази мисъл извика усмивка на лицето ѝ и тя се почувства по-добре.

Малко преди обяд Гавин почука на вратата и Роулийн го посрещна облечена с червена копринена блуза с къси ръкави и лодка-деколте, черни дизайнерски дънки, сребрист колан, износени, но полирани каубойски ботуши и тренирана усмивка, която напомняше на старото ѝ Аз.

— Здравей, Гавин — каза тя весело, — влизай.

Той не помръдна.

— Роулийн? Това ти ли си?

Тя се засмя, хвана ръката му и го издърпа навътре.

— Не ми казвай, че снощи изглеждах толкова зле и днес не ме позна.

— Изглеждаш... различно.

— От усмивката е — отвърна тя сияеща срещу него. — Липсваше снощи.

Най-накрая той ѝ отвърна с една от неговите усмивки, която почти отне дъха ѝ и разкри трапчинката на лявата му буза.

— Нямах представа, че си толкова красива. Не би трябвало да бъде прекалено трудно да убедя родителите ти. Влюбих се в теб.

Роулийн усети как нещо се преобърна в нея. Чувството бе обезпокоително, защото така се бе почувствала, когато за първи път бе погледнала Джим. Подтисна го. Не се интересуваеше от връзка с друг мъж. И за разлика от Джим, Гавин бе изяснил намеренията си още от началото. Всичко това бе преструвка.

— Влез вътре и се настани удобно — каза тя, махвайки с ръка към едностайния апартамент.

Керамичен дядо Коледа, облечен в каубойски дрехи, коледна елха с размерите на маса, обкичена с мигащи светлини и кристална коледна сцена показваха любовта ѝ към всичко, свързано с Коледа.

— Искаш ли нещо за пиене — попита тя.

— В момента нищо — отвърна Гавин, търсейки място да седне някъде, където не бе окупирано от нещо друго.

— Сега ще ти направя място — засмя се тя. — Израствайки в къща с толкова много деца, винаги трябваше да си прибирам нещата, иначе щях да ги загубя. Откакто си имам собствено място предполагам малко прекалявам в обратната насока.

— Никога не ми се е налагало да бъда подреден, затова и не съм — призна той с усмивка, която накара сърцето ѝ да подскочи.

Роулийн се извърна бързо от всичката тази мощна сексуална енергия, премести кенгуруто, което бе купила за бебето в деня, в който бе научила, че е бременна, книгата за раждането и червено-зелената рошава коледна възглавница от дивана втора ръка, за да направи място за Гавин.

— Помислих, че може да поговорим, преди да седнем на масата — каза тя.

Когато се бе обърнала, Гавин вече си бе харесал любимия ѝ стол до дървената масичка за кафе, тапициран с рипсено кадифе и

претрупан със списания „Воуг“, „Ел“ и медицинския „Ню Енглънд журнал“.

— Сигурен ли си, че не искаш нещо за пиене? — попита Роулийн, а нервите ѝ се успокоиха, докато разтребваше.

— Да.

Почуди се къде да седне, после се настани на края на най-близкия до него диван, напомняйки си, че бе бременна жена и че се бе оставила да я заплени красиво мъжко лице, а това я докара до положението, в което беше. Свали обувките си и подви обутите си в червени коледни чорапи крака, облегна се на широката облегалка и загледа в Гавин. Забеляза, че бе седнал на ръба на стола, вместо да се настани удобно и изглеждаше сякаш се чувства некомфортно.

— Откъде да започнем? — попита тя.

Той се изправи и закричи по морскозеления килим, обикаляйки дървената масичка за кафе, която бе отрупана с модни и медицински списания. Роулийн бе ушила повече от дрехите си по времето, когато мечтаеше да стане моден дизайнер, докато не бе осъзнала, че родителите ѝ очакваха от нея да избере професия, която да приляга повече на свръхинтелигентността ѝ.

Гавин внезапно спря да крачи и се обърна към нея с ръце зад гърба.

— Имаше ли колебания след снощи?

— Три-четири пъти — призна тя, — но не съм променила решението си.

Той се поколеба, след това прекоси стаята и седна отново на стола, този път по-удобно. Наведе се напред и подпря лакти на коленете си.

— Аз също мислих, но не можах да измисля по-добър план да решим проблема ти, така че може би трябва да го направим. Какво означава Дж. в Р. Дж. — попита той.

— Джейн.

— Роулийн Джейн. Харесва ми.

Косъмчетата на ръцете ѝ настръхнаха, когато каза името ѝ. Тя ги потърка и отвърна:

— Хубаво име за кукла, но не и за лекар. „Роулийн Джейн — тя говори, седи и се подмокря.“ Р. Дж. звучи повече като някой, който искаш да изроди детето ти.

Гавин се подсмихна.

— Какво ще кажеш за Роулийн?

— Просто Роулийн?

— Да, просто Роулийн.

— Само Роулийн?

Той се засмя и каза:

— Гласувам за Роулийн, харесва ми. Между другото, това ли е, което искаш — да станеш акушер-гинеколог?

— Педиатър — поправи го тя.

— Защо?

— Защото обичам децата.

— Значи се радваш за бебето?

Тя погледна надолу и сложи ръка на леката издупчина, където детето ѝ растеше в нея, после погледна към него.

— Отначало не бях, но сега се радвам.

Той поклати глава разбиращо. Роулийн реши, че харесва тази черта на характера му. Разбираше я толкова добре, без да се налага да му обяснява.

— За какъв лекар учиш? — попита го.

Той се усмихна отново и трапчинката се появи. Каза си, че не бе очарована, когато ѝ обясни:

— Не съм студент по медицина. В момента защитавам докторат по детска психология. Имам намерение да работя с умиращи деца.

Роулийн отскубна снопче от пълнежа на дивана.

— Честно казано, звучи доста изтощително.

— Трудно е — съгласи се той, — но и много вдъхновяващо.

Тя повдигна въпросително вежда и той продължи:

— Ние всички ще умрем. Децата с рак, както и тези с водещи до парализа заболявания, имат време да мислят за това предварително.

— Предполагам, че е трудно да се работи с някой... да опознаеш някой, който ще умре.

Не бе ли трудно да споделя болката им? Тя се осмели да погледне към него, търсейки отговор на незададения си въпрос, и го намери в красноречивата мъка, която се таеше в тъмните му очи.

— Те не всички умират — каза той. — Някои от тях като по чудо се възстановяват, а аз винаги се надявам, че това ще се случи.

— Оптимист си. — Роулийн усети, че вече е по-лесно да се усмихва. — Родителите ми очакват да избира съпруг, който смята чашата за наполовина пълна, а не наполовина празна.

— Разкажи ми как си израснала — помоли Гавин. — Няколко весели случки, които може да си споделила с мен, докато сме се опознавали.

— Вече ти казах за престъпните ми действия в училище — каза тя с усмивка. — Що се отнася до семейството ми... беше истинско приключение да порасна в ранчо, особено в това на невъзпитаните Уайтлоу.

— Невъзпитаните Уайтлоу?

Тя се ухили и обясни:

— Закачливите пакости и жизнерадостните, безобидни злини са на почит в семейство Уайтлоу. Заедно с братята и сестрите ми — въпреки че всички сме осиновени — се чувствахме задължени да я спазваме.

— Например?

— Двете с Джуъл вързахме голяма червена панделка на опашката на бика на стария господин Купър, което не бе никак лесно, повярвай ми. — Усмихна се при спомена как Джуъл бе издърпала опашката на бика през оградата и бе държала здраво, докато Роулийн връзваше панделката. — Друг път беше, когато използвахме машината за къдрене върху Бъч, голдън ретривъра на Харди Кармайкъл. Беше най-очарователното нещо, което бяхме виждали, след като приключихме с него.

Гавин се засмя и каза:

— Завиждам ти. Изглежда ви е било много забавно заедно.

Смехът му стопли душата ѝ. Чувството беше приятно и безопасно, затова тя не му се противопостави.

— Да, наистина — съгласи се тя, — особено когато нямаме голяма разлика в годините. Аз съм най-голямата и съм на двадесет и четири, Джуъл е на двадесет и две, Чери е на двадесет и една, Ейвъри е на двадесет, Джейк е на деветнадесет, Франи е на шестнадесет и Рабит е на петнадесет. Рабит всъщност се казва Луис. Наричаме го така, защото...

— ... е обичал да яде зеленчуци, когато е бил дете, особено моркови — довърши той вместо нея.

Тя изпъна крака и се излегна на дивана.

— Всъщност ти казвам неща, които вече знаеш.

Гавин прочисти гърлото си и каза:

— Не знаех точно на колко години са, въпреки че предположението ми бе доста близо до истината. Между другото, забрави Колт.

— Не, просто запазих най-доброто за края — поправи го тя. — Колт е на четиринадесет и е бунтовникът в семейството. Той е единственият от нас, който е бил осиновен веднага след раждането, и не познава други родители, освен Зак и Ребека. Всички ние го отгледахме и може би това е причината да е такъв бунтар. Твърде много готвачи развалят супата, нещо такова май беше.

— Имам чувството, че баща ти възнамерява да предаде управлението на ранчото на Колт.

— Не бих се изненадала, ако Колт го направи. Винаги е обичал земята, язди така, сякаш е роден на кон, а татко го обучава в управлението на ранчото, откакто е проходил.

— А какви планове имат за теб?

— Осъществих ги — каза тя с усмивка, която изведнъж избледня. — По-точно бях близо до осъществяването им. — Намери друг дефект на дивана втора употреба и се опита да го оправи.

— Снощи каза, че имаш намерение да напуснеш училището и да се подпомогнеш финансово. Какво мислиш да работиш?

Роулийн захапа нервно долната си устна.

— Предпочитам да не казвам.

— Трябва да знам всичко за истинската Роулийн Джейн Уайтлоу или планът ни няма да проработи — заяви Гавин.

Тя го погледна и установи, че не може да откъсне поглед от него. Тъмните му очи я приканваха да сподели всичките си тайни. „Точно това му е работата“, напомни ѝ гласчето в главата ѝ. „Няма нищо общо с личността ти.“

— Ако започнем още отсега да пазим тайни един от друг, може би ще е по-добре да спрем с плана.

Роулийн сведе очи, за да избегне изпитателния му поглед, и скръсти ръце в скута си. Да бъде отзивчив слушател може и да беше работата му, но беше добър в нея, заключи Роулийн. Никой не знаеше

това, което възнамеряваше да му каже. Нито семейството, нито приятелите ѝ — никой. Това беше най-съкровената ѝ тайна.

Тя си пое дълбоко дъх и каза:

— Има един моден магазин в Хюстън, наречен „Еlegantната лейди“. Там предлагат дизайнерски дрехи. Поканиха ме да работя за тях преди известно време.

Гавин взе едно модно списание от масичката за кафе и го прелисти.

— Като каква?

— Дизайнер на дрехи.

Той затвори списанието и се втренчи в нея.

— Не трябва ли да си завършила модно училище? Или да имаш опит?

Роулийн вдигна колене до гърдите си и ги обгърна краката си с ръце.

— През последните три години продавах моделите, които сама проектирах и шиех, на „Еlegantната лейди“

На гладкото чело на Гавин се образуваха няколко дълбоки линии.

— Да не би да ми казваш, че през последните две години си била първенец на випуска си в медицинския факултет, докато тайно си работила като моден дизайнер?

Тя притисна коленете си още по-здраво и покровителствено към гърдите си.

— Ще стана добър педиатър.

— Не съм казал, че няма да станеш.

— Дизайнерството е хоби, правя го за удоволствие.

Гавин я изгледа преценяващо.

— На мен ми звучи така, сякаш би желала да работиш това.

Роулийн се втренчи в него. Бе невероятно проникателен. Осъзна, че не бе толкова странно, след като искаше да стане психолог. Работата му се състоеше от тълкуване на изражението на лицето, намиране на скрит контекст в това, което хората казват и правят. Все още го намираще за малко объркващо. За трите и половина месеца, в които бе с Джим, той не бе разбрал, че тя не беше щастлива в медицинския факултет.

— Не бих се записала да уча медицина, ако не исках да стана доктор.

— Но обичаш дизайнерството — предположи той.

Младата жена въздъхна, неспособна да скрие тъгата в гласа си.

— Да.

— Можеш ли наистина да си изкарваш прехраната с това?

— Не и с няколкото модели, които направих през последните две години. Но ако „Еlegantната лейди“ се ангажира да закупи всичко, което проектирам, тогава да, мога да си осигуря доста комфортен живот. Така ще мога да работя вкъщи и да се грижа за бебето.

— Защо никога не си казала на родителите си, че искаш да станеш моден дизайнер и просто да напуснеш медицинското училище — попита Гавин.

Тя се усмихна дяволито.

— На път съм да направя това, нали?

— Но не си честна с тях. Те ще мислят, че се отказваш от нещо, което наистина искаш да правиш, заради бебето. Ако толкова си загрижена за чувствата им, защо не им признаеш, че предпочиташ да правиш модели.

— Защото тогава ще разберат, че съм ги лъгала от много време — призна тя.

— Не мога да си представя, че Зак и Ребека няма да те подкрепят, независимо каква професия ще избереш. Защо не каза истината още отначало?

— Трудно е да се обясни на някого, който не е бил осиновен.

— Опитай.

— Трябва първо да си представиш какво е усещането да си изоставен, напълно сам на света, знаейки, че никой не го е грижа дали си жив, или мъртъв. След това идват тези хора и ти казват: „Ние ще те обичаме, ще се грижим за теб, защото си ни много скъпа“. — Тя вдигна очи и срещна замисления му поглед. — Ще поискаш да им угодиш, защото са ти дали обичта си. Също така, ако не го направиш, те могат да си я вземат обратно...

— Зак и Ребека никога не биха...

— Знам, че няма да спрат да ме обичат — прекъсна го Роулийн. — Осъзнавам го с ума си. Но тук, вътре — потупа тя сърцето си с показалец, — съм все още изплашеното шестгодишно момиченце, което беше изоставено от родителите си, които всеки ден му казваха, че го обичат, пред вратата на магазина.

Гавин мълчеше, предоставяйки на Роулийн прекалено много време да мисли... да си спомня. Сърцето ѝ биеше лудо и стягаше гърдите ѝ всеки път, когато изживяваше онази ужасна утрин. Бе претърсила магазина няколко пъти, преди да добие смелост да се обърне към един от служителите и да попита:

— Виждали ли сте мама и татко?

Служителят я огледа, боса и облечена със скъсани дрехи, и каза:

— Не допускаме деца сами в магазина.

— Дойдох с мама и татко. Тя е облечена в рокля с цветя, а той е висок и има мустаци.

Мъжът бе погледнал през прозореца да види раздрънкания камион, който вече не бе там, бе казал една дума, която тя знаеше, че не бива да се употребява, и се бе обадил в полицията. Роулийн не си спомняше много от остатъка на деня. За щастие бе в шок.

Вече като възрастна разбираше, че биологичните ѝ родители са смятали, че постъпват правилно, оставяйки я на социалната служба, защото тя се нуждаеше от дрехи и обувки, за да ходи на училище, и храна, за да расте здрава, а те бяха твърде бедни, за да могат да ѝ ги осигурят. Все още се будеше всяка сутрин, чудейки се какво се бе случило с тях. И все още се чудеше какво би могла да направи по различен начин, за да не трябваше да я изоставят.

Бе изминало много време, докато се научи да се доверява отново. Беше ѝ нужен много кураж, за да се влюби отново. Казваше си, че не е направила нищо лошо като дете... или сега... освен да се влюби в неподходящия човек. Но бе научила урока си. Нямаше да се качи на този влак отново.

— Сега ти си наред. Защо имаш нужда от годеница за Коледа?

Гавин знаеше, че този момент ще настъпи, и бе репетирил това, което щеше да каже. Но когато отвори уста да започне, не можа да намери думи. Прокара нервно ръце през изсветлялата си от слънцето кестенява коса, след това ги сложи на бедрата. Пое дълбоко въздух и каза:

— Съпругата ми почина... — отсече той, после преглътна и се поправи: — Съпругата ми се самоуби през януари и това е първата Коледа... — ... която щяха да прекарат без нея.

Гавин не разбираше защо в гърлото му бе заседнала буца. Не би трябвало Сюзън да му липсва, не би трябвало да усеща болка при

мисълта да прекара Коледа без нея. Тя го бе предала. Но не скърбеше само за Сюзън, призна на себе си, а и за това, което имаха заедно с Бет — съпруг, съпруга и дете, любящо семейство.

Погледна към кенгуруто на дивана с малкото бебе в торбата си и си помисли колко би се радвала Бет да има такава играчка.

„Не виждаш ли“, искаше му се да извика, „не мога да погледна малкото момиченце, което обичах... малкото момиченце, което искаше да я обичам... след като вече не мога.“

Гърлото му бе свито и той не можеше да каже нищо повече. Носът му засмъдя, очите му се навлажниха и той почувства, че ще заплаче. Щеше да сподели за Бет по-късно. Имаше достатъчно време през следващите десет дни, за да ѝ разкаже цялата гнусна история. Преглътна горчилката и каза:

— Ще е по-лесно, ако аз и баба не сме само в ранчото през празниците.

— Така че аз ще играя ролята на буфер между теб и баба ти, така ли? — попита Роулийн.

— Хестър и аз се разбираме добре — каза той рязко. — Просто... Тя се притеснява за... — поколеба се, после призна: — Не искам да съм сам тази Коледа.

Роулийн само можеше да си представи как се чувства Гавин след загубата на съпругата му, но тя бе изгубила Джим, а това бе почти същото и тя можеше да разбере и почувства болката му.

„Не чувствай много“, предупреди я някакъв глас. „Не го допускаяй близо.“ Роулийн послуша гласа. Ако не внимаваше, можеше да бъде наранена отново. Беше нормално да харесва Гавин Талбът, дори бе нормално да чувства съжаление към него. Но не трябваше да се обвързва емоционално с него. Трябваше да се защити. Те бяха двама непознати, които щяха да се разделят след края на празниците. Не бе нужно да знае повече, освен това че ще му помогне, като се представи за негова годеница.

— Къде се намира домът ти? — попита тя, тактично сменяйки темата.

— Ранчото се намира на около час път южно от Хюстън.

— Там ли ще прекараме остатъка от Коледа?

Стомахът на Гавин изкъркори силно. Роулийн погледна часовника си и осъзна, че е почти един часа.

— Време е за обяд — Тя подскочи сякаш една от старите пружини се беше скъсала и каза: — Трябва да си гладен. Хайде в кухнята. Приготвила съм доматиена супа и сандвичи със сирене. Надявам се да ти харесат.

— Звучи чудесно. С какво мога да помогна?

— Можеш да налееш по една чаша студен чай, докато аз затопля супата и сложа сандвичите на скарата.

По време на обяда Гавин я забавляваше, карайки я да се смее, докато страните ѝ се зачервиха, с истории за децата, с които работеше в болницата.

— Как намират сили да се смеят, когато животът им е толкова несигурен? — попита тя.

— Така, както ти се усмихваш днес — обясни Гавин. — Животът продължава и трябва да извлечеш най-доброто от него. А ѝ е готов да ти разкаже играта.

Роулийн започна да се смее, но прозявка прекъсна смеха ѝ.

— Изглежда имаш нужда от почивка — отбеляза той, като стана и започна да събира чиниите. Бе стигнал до половината път към кухнята, когато Роулийн го последва с чашите за чай.

— Благодаря. Предполагам, че приключихме за днес. Чувствам се малко уморена.

— Бебето ли е? — попита той и остави чиниите в мивката.

Младата жена кимна и остави чашите на плотта.

— Това малко съкровище доста ме изтощава.

— Може ли? — посочи Гавин към ръцете ѝ.

Роулийн ги отмести настрани. Ръцете му, големи и топли, покриха заобленият ѝ корем.

— Изглежда толкова мек, а всъщност е твърд — каза той, докато галеше нежно подутината.

Гърлото ѝ се сви. Само ако...

— Не тъгувай — каза той. — Тук съм, скъпа.

Роулийн трепна от гальовното му обръщение. На нея ли говореше, или на бебето? Погледът на Гавин бе толкова загрижен и любящ и тя почти повярва, че го интересува.

— Нарече ме скъпа.

— Знам. Трябва да се упражняваме да изглеждаме влюбени — напомни ѝ той.

Практика. Преструвка. Но изглеждаше толкова истинско. Не можеше да откъсне поглед от него. Главата му се спускаше към нея, но тя не можеше да повярва, че наистина щеше да я целуне. Познаваха се от няколко часа.

Гавин спря на милиметри от лицето ѝ и тя можеше да почувства влажния топъл дъх по бузата си.

— Може ли?

— Не е ли малко рано да се целуваме? — попита задъхано тя.

— Имаме само десет дни, за да убедим проницателните ни роднини, че сме влюбени — отвърна той тихо, — че съм те галил навсякъде, че съм бил в теб...

Роулийн пое рязко дъх.

— Майчице мила!

— Това „да“ ли означава? — попита той, а устните му се извиха развеселено.

Кимна му с глава и затвори очи, когато той притисна устни срещу нейните. Бяха по-меки, отколкото бе очаквала, и леко влажни.

— Добре ли си, скъпа? — промърмори Гавин.

Сърцето ѝ заби учестено.

— Мхм...

Полазиха я тръпки, когато езикът му проследи затворените ѝ устни.

— О! — прошепна тя с наслада.

Той се възползва и вкара езика си в устата ѝ, след това бързо се отдръпна, преди тя да има време да протестира. Изправи се бавно, погледът му бе вперен в нея и тя можеше да види, че тъмнокафявите му очи са почти черни, а устните му са стиснати от желание.

Роулийн почувства паника, без да знае защо. Сложи ръка на гърдите му, за да го отдалечи, и се измъкна.

— Мисля, че стига за днес.

Той я последва във всекидневната.

— Кога можем да се срещнем отново?

— Следващата седмица — отвърна тя веднага. Нуждаеше се от време, за да се съвземе от докосването му, от нежното ухажване и изненадващо чувствената целувка.

— Какво ще кажеш за тази вечер? — контрира той.

— Толкова скоро?

— Не разполагаме с много време — напомни ѝ Гавин. — И двамата сме прекалено заети през седмицата. Нека те заведе на вечеря и танци.

— Танци?

— Ще бъде забавно. Ще те взема в осем. — Наведе се и я целуна по устата. — Мисли за мен, докато си подремваш — прошепна ѝ в ухото. След което излезе през вратата.

Роулийн имаше чувството, че бе пометена от торнадо, което бе минало и отминало, оставяйки я объркана.

Когато Гавин я бе вкусил в кухнята, изпита желание да продължи да го целува. И точно сега мислеше колко хубаво би било, ако той бе останал с нея в леглото да я прегръща, докато тя си подремва.

„Събуди се, Роулийн!“

Нямаше да повтори същата грешка. Бе хлътнала бързо по Джим Харкнес и виж какво стана. Това, което изпитваше към Гавин, не бе любов, но каквото и да бе, бе опасно. Когато я заведеше тази вечер на танци, а тя обичаше да танцува, трябваше да внимава да не си падне по него.

ГЛАВА 3

През десетте дни, откакто Гавин Талбът бе срещнал Роулийн Уайтлоу, бе минал през всички етапи на романтичните преживявания с нея. Бяха се превърнали от двойка, която просто се срещаше, в двойка, която общуваше — или по-скоро която се преструваше, че общува. Беше нещо като приключение и Гавин се наслаждаваше на всяка минута. Имаше само един облак на хоризонта — Роулийн не знаеше за съществуването на Бет.

Имаше намерение да ѝ каже, но колкото повече я опознаваше, толкова по-малко искаше да ѝ признае това, което изпитваше към дъщеря си. Защото бе сигурен, че когато го направи, ще загуби уважението на Роулийн. А той не бе готов.

Знаеше, че само отлага неизбежното, но все още имаше вероятност чувствата му към Бет да се променят като по чудо, когато я види отново. Поне това бе извинението му, че държи Роулийн в неведение относно малкото момиченце.

След няколко часа щяха да тръгнат към родителите ѝ, за да прекарат празниците в ранчото на баща ѝ в северозападен Тексас. Гавин не можеше да повярва, че щяха да го направят. Когато се замислеше за изминалите десет дни, осъзна, че с Роулийн са станали толкова добри приятели, че нямаше да се изисква актьорско майсторство, за да се престори на някой, който я обича. Особено след като — ако обстоятелствата не бяха такива, каквито са — можеха да бъдат романтично свързани.

Никога нямаше да забрави смаяния поглед на Роулийн, когато я бе целунал за първи път. Всъщност да я докосва и да я вкуси онзи ден в апартамента ѝ бе толкова възбуждащо, че бе пожелал да я вдигне и да я закара направо в спалнята. Трудната част се състоеше в това да си припомни, че няма право на това, че всичко, което правеха, беше преструвка, защото тя се нуждаеше от фиктивен баща на нероденото си дете.

Не бе честно да си представя тях двамата заедно. Роулийн вече бе предадена от мъж, който я бе обичал и я бе оставил. Макар че можеше да си падне по нея, ако беше свободна, не можеше да пренебрегне факта, че бе бременна с детето на друг мъж. Това усложнение би направило всяка връзка между тях трудна, ако не и невъзможна. И все пак през последните десет дни Гавин се бе научил да харесва Роулийн Уайтлоу повече, отколкото който и да е — мъж или жена — през целия си живот. Объркващото сексуално привличане между тях го възбуждаше и смущаваше. Това не бе нещо, което бе нараствало постепенно, беше там още от самото начало.

Роулийн не просто бе следвала музиката онази първа вечер, когато я бе извел на танци, тя й се бе наслаждавала. По време на бавната джаз мелодия бе поставила ръка на тила му, за да го накара да се наведе, и бе прошепнала:

— Обичам да танцувам с теб, Гавин... скъпи, имам предвид. „Скъпи“ звучи прекрасно, нали? Благодаря много, че ме доведе тук тази вечер, скъпи.

Звукът на гласа й, това нежно, сексапилно мъркане бе накарало кръвта да забучи в ушите му. Не можеше да се сети някога да е бил толкова възбуден от жена, и то извън леглото. Плътта му гореше там, където стройното женско тяло прилепваше към неговото, и понеже всичко бе преструвка, можеше да каже спокойно това, което наистина мислеше.

— Изгарям по теб, Роулийн.

Тя бе изскимтяла, притискайки се в него. Инстинктивно я повдигна, за да си паснат по-добре, когато в действителност му се искаше да я просне на земята. Знаеше, че е прекалено рано за това, дори и за преструвка. Кое го накара да осъзнае, че нищо нямаше да се случи, защото всичко това беше нереално.

Дори да го чувстваше адски реално.

В края на вечерта я бе целунал целомъдрено по челото, докато стояха пред вратата на апартамента й, отказвайки поканата за чаша кафе. Знаеше, че така е по-добре. Беше трудно да й откаже, почти толкова, колкото да стои на разстояние. Но щеше да провали всичко, ако започнеше да я целува и прегръща истински, без да се преструва.

Следващата стъпка в „ухажването“ бе вечер, прекарана в коледно пазаруване два дни по-късно.

— Пазаруване? — бе попитал, обезпокоен от идеята.

Бе му се усмихнала подканващо, забавяйки ритъма на сърцето му, и бе казала:

— Готов ли си с твоите подаръци?

— Не още — бе принуден да признае.

— Тогава можем да напазаруваме заедно. Има толкова много хора, на които трябва да купя подаръци, а все още не съм го направила.

Бе го завела в огромния мол на околоръстното с паркинг с размерите на самолетна писта.

— Нима хората пазаруват в тази лудница? — я бе попитал той.

— Идвам тук, за да видя коледните украси и да пазарувам — му бе признала тя с усмивка. — Обичам вълнението и суетенето на хората и погледите в очите на децата, изпълнени с очарование и страхопочитание, когато срещнат дядо Коледа за първи път. И коледните певци. Обичам коледните мелодии, пълни са с... радост. — Бе го погледнала с лице, сияещо като коледните топки, висящи от тавана. — Може би си забелязал, че обичам всичко, свързано с Коледа.

Гавин скоро не беше се любувал на блестенето и сиянието на коледните украси, но не можеше да откъсне очи от лицето на Роулийн. Не забелязваше тълпата, защото бе твърде зает да я наблюдава. Спряха да погледат как децата сядат в скута на дядо Коледа, за да споделят желанията си — някои плачеха, други се смееха, а трети бяха просто очарователни. Като малкото срамежливо момиченце с къса черна коса, сресана на път и с бретон, падащ в очите ѝ, което му напомни за дъщеря му.

Беше чудо, че Хестър не бе довела Бет да види дядо Коледа. Лесно можеше да заговори за дъщеря си, ако не се чувстваше толкова виновен в момента. Малкото момиченце не бе виновно, че Сюзън му бе изневерявала. Не бе нейна вината, че не бе негово дете. Вината бързо бе заменена от по-лошо чувство.

Виждайки лицето на Бет в мислите си, му напомни, че тя не приличаше на него. А мислите за нея отново го върнаха към изтерзаното чувство на предателство, което бе изпитал в нощта, в която прочете писмото на Сюзън. Накараха го да признае, че се страхува да види Бет тази Коледа, защото емоциите му изплуваха на повърхността. Беше го страх, че ще се срине пред нея. Което бе и причина да се озове в мола с Роулийн Уайтлоу и да купува коледни

подаръци. Тя щеше да бъде буфера, който щеше да му помогне да прекара Коледните празници с... насили се да помисли думите: „моята дъщеря“.

Всъщност отношението на Роулийн към нероденото ѝ дете и фактът, че самата тя бе осиновена, накара Гавин да преразгледа отношението си към Бет. Ако искаше да запази доброто мнение на Роулийн за него — а той искаше — трябваше да се държи любящо с дъщеря си. Но поведението и чувствата бяха две различни неща. Можеше да промени първото, но не бе толкова сигурен за второто.

— Виж, Гавин, коледни певци — извика Роулийн, прекъсвайки мислите му.

Младият мъж не би обърнал внимание на хора в центъра на мола, ако не бе очарован от грейналото лице на Роулийн, затова се заслуша в музиката, за да види какво толкова вдъхновяващо намира тя в нея. И бе залят от носталгични спомени.

Коледата в дома му винаги е била прекрасна смесица от светското и религиозното. Правеха пуканки в камината и четяха Чарлс Дикенс след отварянето на подаръците. Баба му бе поддържала традициите в семейството след смъртта на родителите му, а след като бе създал свое собствено, Гавин ги бе продължил.

Тази година не бе в състояние да мисли за нещата, които правеха Коледа специална. Но това бе допреди няколко дни. Да види празника през очите на Роулийн го накара да поиска отново да бъде част от това тайнство — раздаването на подаръци, музиката, украсата... и любвеобилното настроение, което бе загубил след смъртта на Сюзън.

Съпреживя удоволствието на Роулийн, когато тя избра модел самолет за Колт, докато му обясняваше:

— Колт мисли, че никой не е забелязал, но е луд по летенето.

— Наистина ли? — попита Гавин. — Не ми е споменавал нищо.

Устните ѝ се извиха в усмивка, която той направо обожаваше.

— Той мисли, че го е запазил в тайна.

— Не е ли?

— Татко му подари няколко книги за историята на летенето за рождения му ден тази година, а през последните пет години аз му подарявам различен модел самолет за Коледа. Няма как да запазиш тайна в голямо семейство като нашето.

— Тогава мислиш ли, че можем да се справим? — попита Гавин, разпределяйки тежестта на подаръците в двете си ръце. — Наистина ли вярваш, че ще успеем да заблудим всички?

Усмивката изчезна от лицето ѝ за първи път, откакто влязоха в мола. Пъхна внимателно подаръка в свивката на лакътя му и каза:

— За доброто на всички, надявам се, че да. — Погледна го и продължи: — Какво щеше да направиш, ако бяхме женени и ти бе лудо влюбен в мен, когато ти кажа, че се чувствам малко уморена и искам да седна някъде?

Вместо да ѝ отговори, Гавин действа импулсивно. Остави подаръците до близкия фонтан, взе я на ръце и седна на ръба му, поставяйки я в скута си.

— Удобно ли ти е?

Бе прекалено заета да се смее, за да му отговори. Бе обвила ръце около врата му и когато се облегна на него, гърдите ѝ се притиснаха в неговите.

— Прекрасно е. Родителите ми ще бъдат наистина очаровани, ако се държиш така.

Той постави дланта си на бузата ѝ, наклони лицето ѝ към неговото и каза:

— Не го направих, за да впечатля някого, направих го за теб.

Смехът ѝ спря рязко и сълзи замъглиха очите ѝ.

— О, Гавин — прошепна тя, — колко прекрасни романтични неща говориш. Толкова си убедителен, че те никога няма да заподозрат, че се преструваш.

Той пъхна главата ѝ под брадичката си, чувствайки, че му е трудно да говори.

Преди да си тръгнат от мола, бе купил колекция от аксесоари за баня с мирис на евкалипт за баба си.

Роулийн с удоволствие му бе помогнала да избере измежду всички бурканчета и шишенца, докато накрая ѝ се пригади от странната смес от аромати.

— Ох — изохка тя, преглъщайки бързо. — Ох!

— Какво има?

— Мисля, че ще повърна.

Гавин се огледа трескаво, но не видя някъде тоалетна. Изкара я от бутика, спомняйки си, че има пейка пред нея. За съжаление тя бе

заета от възрастна двойка и обикновено не би ги помолил да станат, но изведнъж се чу да казва:

— Тя е бременна. — Молеше се да го разберат.

— Ставай, Харолд — каза възрастната жена и се изправи, — нека младата жена да седне.

Гавин постави покупките на пода и коленичи до Роулийн, гледайки я как поема дълбоко въздух и молейки се цветът да се върне на бледото, осеяно с пот лице. Любопитна тълпа се събра около тях.

— Тя очаква дете — информираше възрастната жена всеки, които имаше желание да слуша.

Гавин разбра, че Роулийн е по-добре, когато тя посочи малкото момче от другата страна на търговския център, което бе седнало на петите си и наблюдаваше как акула преследваше водолаз около купа с вода. Тя скочи на крака и се запъти към магазина за играчки, преди да може да я спре.

— Грижи се за нея, синко — каза възрастният мъж, когато Гавин грабна пакетите и я последва. — Нищо не е по-важно от семейството на Коледа.

Докато Роулийн купуваше подаръци за някои от децата в болницата, буцата в гърлото му изчезна. Когато тя не гледаше, купи кукла за Бет, която ядеше, говореше и се подмокряше, и я скри на дъното на своята чанта с покупки. Знаеше, че детето иска куклата и изведнъж осъзна, че щастлив да ѝ я купи, дори да не му е истинска дъщеря.

Остави Роулийн и покупките ѝ пред вратата на апартамента, без да влиза вътре. И без да спомене Бет.

Тъй като Роулийн бе избрала да прекарат деня в пазаруване, сега бе ред на Гавин.

— Аз гласувам за пикник на плажа — заяви той.

— Зима е — протестира тя.

— Намираме се в южен Тексас, тук няма зима.

— Не мога да се освободя през деня.

— Тогава ще отидем през нощта.

— Добре, предавам се — каза тя, вдигайки ръце. — Пикник на плажа, но не очаквай да съм по бански. Какво да донеса?

— Себе си. Аз ще се погрижа за всичко останало.

Пикникът не протече така, както той бе планирал. Бе решил да отидат до остров Падре, където притежаваше къща на плажа. Бе си представял как се излягат удобно на килимчето пред каменната камина и се целуват на романтичната светлина на пращящия огън.

За съжаление, когато пристигнаха, ключът за входната врата се оказа безполезен, тъй като имаше катинар.

— Знаех, че пазачът има проблем с вандали. Бях му казал да се погрижи за това както реши за добре — промърмори Гавин, — но нямах представа, че ще сложи катинар.

— Не може ли да вземем ключа от него?

Младият мъж поклати глава.

— Живее в Хюстън. Обикновено му се обаждам, когато реша да дойда. Съжалявам, Роулийн. — Бе изненадан, че се чувства разочарован.

— Защо да не си направим пикник на плажа? — предложи тя.

— Пълен е с раци, бълхи и... пясък — каза той с отвращение.

Бъдещата майка се засмя.

— Ще постелем одеяло. Хайде.

Тя сграбчи ръката му и се отправи обратно към джипа, за да вземат всичко, от което имат нужда. Свали маратонките си, когато се напълниха с пясък, и го накара да свали и неговите. Гавин трябваше да признае, че чувството да усеща пясъка под краката си бе прекрасно, но соления бриз бе направо леден.

— Ще настинеш — каза той, когато тя потръпна въпреки суитчъра, който бе облякла в комплект с избелели панталони. — Това бе грешка.

— Напротив, бе чудесна идея — възрази тя, като разпери ръце и отметна глава, въртейки се в кръг, загледана в нощното небе. — Никога не съм ходила на плаж.

Гавин побърза да я настигне, когато тя прескочи пясъчната дюна и се насочи към плажа.

— Никога?

Тя поклати глава, а косата ѝ влезе в устата.

— Няма много океани в северозападен Тексас, а когато дойдох тук, бях прекалено заета в училище.

Не можа да постели одеялото сама заради бриза, затова Гавин остави това, което носеше, и ѝ помогна. Сложиха храната в четирите

края на одеялото, за да не полети. Накрая Роулийн седна на одеялото с кръстосани крака и хвана ръката му, дърпайки го да седне до нея. Гавин се засмя и седна в средата на одеялото.

— Кошницата за пикник е върху северния ъгъл на одеялото. Ако не седнем близо до него, ще умрем от глад.

— Все още не — каза тя и стисна ръката му. Когато той погледна в блестящите ѝ очи, тя продължи: — Не можем ли просто да полегнем и да погледаме звездите?

Докато държеше ръката му, тя се отпусна върху одеялото и Гавин легна до нея. Дълго време мълчаха. Гавин погледна към звездите и намери Голямата мечка и Полярната звезда и с това се изчерпваха познанията му по астрономия.

Роулийн лежеше по гръб и той си помисли колко лесно би било да я дръпне в прегръдките си. Чакаше само да направи някакво движение към него, да му даде някакъв сигнал, че иска нещо повече от държане на ръце. Но това не се случи.

— Красива луна — каза той най-накрая.

— Да, така е.

— Няма облаци в небето.

— Не — отвърна тя тихо, — само милиарди звезди. Мислиш ли, че звездата, която е водила всички към Витлеем, е все още някъде там горе?

— Защо не? Виждаш ли някоя определена звезда, която мислиш, че може да е? — погледна той към нея.

— Най-ярката.

Гавин огледа небето, но всички му изглеждаха еднакви. Опита се да види небето през очите на Роулийн и видя една далечна звезда, която блестеше по-ярко от останалите.

— Виждам я.

Тя отново стисна ръката му и той се почувства свързан с нея, и по някакъв странен начин с пясъка, морето и небето.

— Роулийн? — долови копнежа в гласа си, но той бе по-силен от гордостта му. Искаше да я прегърне, да я докосне. — Срещаме се вече цяла седмица.

Видя я как преглътна измъчено.

— Знам. Прекрасна седмица.

Той отвори уста да предложи да преминат на следващия етап след държането на ръце, може би целувка, но прехапа устни, преди да проговори. Тя беше права. Изминалата седмица бе прекрасна дори и без докосвания и целувки. Нямаше нужда да я целува, за да знае, че я желае, и то не защото трябваше да се преструва заради родителите ѝ.

За негова изненада тя се обърна на една страна с лице към него.

— Ще ме целунеш ли, Гавин?

Младият мъж издиша — дори не бе забелязал, че бе сдържал дъха си — и на свой ред се обърна на една страна с лице към нея. Нямаше много място между тях, но достатъчно, за да не трябва да я гледа с присвити очи.

— Много бих искал да те целуна, Роулийн, затова не съм сигурен, че е добра идея.

Тя помисли малко и каза:

— Никой от нас не иска този фарс да се провали. Но мисля, че ще е добре да го направим така или иначе.

— Защо?

— Защото Джуъл ще ме пита кога разбрах, че съм влюбена в теб, какво чувствам, какво сме правили. И аз искам да ѝ разкажа за този момент. Мисля, че трябва да ме целунеш, за да имам прекрасен спомен, който да споделя с нея.

Сърцето на Гавин се качи в гърлото, оставяйки го безмълвен. Положи Роулийн по гръб и я покри с тялото си, пренасяйки тежестта си върху лактите и намествайки се между краката ѝ.

— Добре, Роулийн — прошепна, — нека създадем спомен заедно.

Вплете пръсти в косата ѝ и повдигна красивото ѝ уязвимо лице към неговото, преди да сведе глава и да докосне устните ѝ.

— Гавин...

Звукът на името му върху устните ѝ накара гърдите му да се свият от болка. Искаше да бъде нежен, мил, внимателен и любещ, и всички неща, които една жена иска от един мъж в миг като този. Но не се сдържа и завладя устата ѝ, сграбчвайки косата ѝ, за да не може да избяга от дивите, настоятелни целувки, докато отчаяно вземаше онова, от което се нуждаеше и да копнееше от нея.

Вкарваше езика си между устните ѝ, имитирайки секс, и притискаше тялото си в нейното, обявявайки я за своя — дори да беше

само за този кратък миг. Тя му се отдаде доброволно. Обви ръце около раменете му и го прегърна силно, забивайки нокти в кожата му. Тялото ѝ се изви към него. Езикът ѝ се вмъкна в устата му, изненадвайки и възбуждайки го. Той се превърна в диво животно без разум, което желаше само едно. Изведнъж Гавин издаде звук като на хищна котка, която бе притисната в ъгъла, и се нахвърли отгоре ѝ като филия, която изскача от тостер.

— Ох — извика той и хвана пръста на крака си.

— Какво стана?

— Ощипа ме рак по пръста.

Роулийн се изкикоти. Той освободи пръста си от рака секунди преди Роулийн да изпищи, плескайки с ръце:

— Имам рак в косата.

Гавин се засмя и се надигна да ѝ помогне.

— Стой мирна, не мога да го намеря — каза той, стиснал треперещите ѝ ръце в едната си ръка. Извади рака с другата и го хвърли настрана, след това се изправи и ѝ помогна да стане и тя.

— Май е по-добре да намерим друго място за пикник. Съжалявам за спомена, който искаше да направим.

— Недей — каза тя, смеейки се, — беше страхотно, особено частта с рака.

— Какво?

— Не разбираш ли, това е толкова реално. Как би могъл да измислиш такава история?

Гавин се ухили.

— Наистина.

Роулийн се наведе над кошницата за пикник.

— Какво си ни приготвил? Умирам от глад.

Подаде ѝ пилешко бутче и си взе пикантни яйца. Седнаха в центъра на одеялото и похапваха, оглеждайки се за раци. След като унищожиха съдържанието на кошницата, Гавин се обу отново и започна да събира нещата.

— Мисля, че е по-добре да се прибираме.

Роулийн се прозя, докато завързваше маратонките си.

— Страхувам се, че няма да бъда добра компания по обратния път. Чувствам се уморена.

— От бременността е — казаха и двамата в един глас.

Загледаха се един в друг и Гавин имаше чувството, че споделения момент бе много повече от това, което изглеждаше.

Насили се да отвърне поглед.

— Време е да тръгваме.

— Благодаря ти, Гавин, прекарах си чудесно.

— Няма защо.

Пет минути след като тръгнаха, тя спеше в джипа, главата ѝ бе облегната на рамото му, а ръката ѝ почиваше на бедрото му.

Гавин се чувстваше закрилнически и властно настроен — присъщи емоции за един бъдещ младоженец. Какъвто беше... и не беше.

Последните няколко дни от тяхното „ухажване“ преминаха в приятни занимания — учене в библиотеката заедно, игра на билиард в игралната зала, пране, разглеждане на кабинетите и кухните си, седяха заедно с фото албума на Роулийн и обсъждаха приятелите и семействата си.

С изключение на Бет. Някак си не можа да намери подходящо време да ѝ каже за Бет.

Бе се влюбил в Роулийн. Разбра, че е глупаво да се бори с чувствата си към нея, поне докато разиграваха този фарс. Дотогава колкото повече се преструваше, че е влюбен в нея, толкова по-добре. Но чувствата му ставаха все по-истински.

— Гавин, добре ли си?

Мъжът осъзна, че доста дълго време бе мечтал.

— Добре съм, Роулийн. Всичко ли приготви?

Тя остави малък куфар до торбите с коледни подаръци, които щеше да вземе със себе си.

— Мисля, че да. — Потри нервно ръце, докато оглеждаше дневната си.

Той хвана ръцете ѝ в своите.

— Не се притеснявай толкова, скъпа. Всичко ще бъде наред.

Роулийн опита да се усмихне, но не се получи.

— Даже не съм свикнала да ме наричаш скъпа.

Гавин я прегърна и я залюля напред-назад в успокояваща прегръдка. Целуна я по челото, продължи по бузите, носа и накрая

залепи бърза целувка на устните ѝ.

— Само не забравяй, че те обичам.

Тя го погледна в очите и промълви:

— И аз те обичам.

Гавин затаи дъх, когато тя се изправи на пръсти и го целуна нежно по устните. Дразнеше го, докато той не отвори уста и тя не вмъкна езика си, позволявайки му да я вкуси, преди да прекрати целувката.

— Дишай — прошепна тя с дяволита усмивка на лицето.

Гавин пое глътка въздух, положи брадичка на главата ѝ и я притисна към бързо биещото си сърце.

„Не забравяй, че тя се преструва.“

— Само още нещо, преди да тръгнем — каза той, отдалечавайки я от себе си.

Бръкна в спортното сако, което бе облякъл над риза и дънки, и извади малка черна кутийка. Отвори я и я протегна към нея.

— Това е за теб.

Роулийн ахна и очите ѝ се разшириха, когато видя годежния пръстен с еднокаратов овален диамант в кадифената подложка.

— Прелестен е — каза тя и го плъзна на пръста си.

— Надявам се, че ще свърши работа.

— Перфектен е. — Срещна погледа му и продължи: — Благодаря ти, Гавин. Сигурен ли си, че ще можеш да го върнеш по-късно?

— Принадлежеше на майка ми.

— О! — Роулийн тръгна да го дърпа от пръста си, но той я спря.

— Бих искал да го носиш. Сюзън не... Тя никога... Не е носен след смъртта на майка ми.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, тя обви шията му с ръце и го прегърна силно.

— Прекрасен е, Гавин — каза дрезгаво. — Благодаря.

Той се освободи от прегръдката ѝ, прочисти гърлото си и отвърна:

— По-добре да тръгваме. Не трябва да караме родителите ти да ни чакат.

ГЛАВА 4

— Хубаво е да се завърнеш у дома — каза Роулийн, когато Гавин мина с взетата под наем кола под арката от черно ковано желязо с табела „Хоукс Прайд“.

Ранчото на родителите ѝ първоначално е било част от ранчото на дядо ѝ, „Хоукс Уей“, което е било създадено от Уайтлоу преди повече от век. Тревистите равнини се простираха с километри, а стръмните каньони бяха обрисувани с примитивни рисунки, нарисувани от тези, които са обитавали земята преди бледоликите да се заселят на нея.

Парцелът от няколко хиляди акра е бил подарен на баща ѝ на двадесет и първия му рожден ден, за да прави с него каквото си поиска.

Зак Уайтлоу бе построил квадратна кирпичена къща в испански стил с варосани стени близо до огромния, покрит с мъх дъб, създавайки прекрасен централен двор, в който Роулийн бе прекарала часове в мечтаене за висшата мода. Обичаше дома си както заради богатото му минало, така и заради пленителната му красота.

— Къщата свети като коледна елха — отбеляза Гавин. — Предполагам, че ни очакват.

— Нали ти казах, че ще ни чакат. — Макар че Роулийн би предпочела да не ги чакаха.

Двамата с Гавин бяха летели до северозападен Тексас с частния му самолет, така че не се бе наложило да висят по летищата и да капнат от умора, но тревогата за това какво щеше да каже семейството ѝ, когато видят Гавин и разберат, че е бременна, все пак ѝ оказва влияние.

Тя насочи Гавин към вратата на кухнята, тъй като само непознати използваша главния вход. Щом влязоха вътре, завариха роднините ѝ събрани около масата в кухнята да пият яйчен пунш и да ядат коледни бисквити.

— Роулийн — изпищя шестнадесетгодишната Франи, — ти се прибра.

— Добре дошла у дома, скъпа — посрещна я майка ѝ с усмивка и я прегърна.

— Роулийн си дойде — съобщи брат ѝ Джейк на всички.

Врявата от посрещането беше оглушителна и Роулийн се постара да допринесе към радостните викове. Все още увита от глава до пети заради студа, с червен като боровинка нос, тя бе целувана и прегръщана, прегръщана и целувана, докато си я прехвърляха един на друг.

— Предполагам помните Гавин — попита тя родителите си, стоейки напрегнато близо до него, докато Ейвъри и Джейк вземаха палтата и шаловете, а торбите с подаръците бяха отнесени от Колт и годеника на Джуъл, Мак Макрейди, за да бъдат наредени под коледното дърво.

Роулийн чакаше някой да забележи издутия ѝ корем под правата тъмнозелена кадифена рокля без талия, но всички бяха разсеяни от присъствието на Гавин.

— Поканих Гавин да прекара Коледа с нас. — Вдигна ръка и показа пръстена. — Сгодени сме.

— Уау! — извика Франи и сграбчи ръката ѝ. — Погледнете размера на този диамант.

— Текат ти лигите, Франи — каза двадесетгодишния ѝ брат Ейвъри, използвайки показалеца си да затвори увисналата ѝ от изумление уста.

Погледът ѝ попадна върху високата елха, украсена с ръчно направените дядо Коледа, елени и ангели.

Празничните светлини премигнаха отзад, а купените от магазина коледни играчки бяха избирани от всяко едно дете в семейството всяка Коледа, откакто Джуъл бе осиновена преди седемнадесет години.

Роулийн потърси бляскавата звезда, дантеления ангел и грациозния, пернат лебед, които ѝ бяха любими.

— Ако се чудите, г-н и г-жо Уайтлоу... — започна Гавин.

— Наричаше ме Зак това лято — напомни му баща ѝ.

Гавин прочисти гърлото си.

— Не бях сигурен дали... Помислих...

— Ти си годеникът на дъщеря ми и наш гост — каза майка ѝ с гостоприемна усмивка. — И не смей да ме наричаш госпожа Уайтлоу.

Гавин се засмя и Роулийн усети как сърцето ѝ се изпълва с чувства. Бе толкова мил да ѝ помогне по този начин. И искаше да разцелува родителите си, че го приеха така радушно.

— За да отговоря на въпроса ви — се обърна Гавин към баща ѝ, — Роулийн и аз се срещнахме през август, когато приех предложението на Джуъл да се обадя на сестра ѝ да се видим, след като се върна в Хюстън. — Той погледна към годеницата си, което накара пръстите на краката ѝ да се свият и добави: — Това бе най-важният разговор, който някога съм провеждал.

Тишината, настанала след изявлението на Гавин, я накара да се изчерви. Той не трябваше да споделя всичко толкова бързо, нали? Погледна нагоре към него и напълно загуби нишката на мисълта си. Гледаше я като заслепен, сякаш искаше да я притежава завинаги, сякаш я обичаше от цялото си сърце.

Когато Зак прочисти гърлото си, магията се развали и Роулийн се обърна към баща си, напълно наясно с двете розови петна на бузите си, които разкриваха чувството ѝ за вина... и физическата ѝ реакция към погледа на Гавин.

— Ние... ъм... ние си паснахме — каза тя неубедително.

— Предполагам — изкикоти се Ейвъри.

— Ейвъри — смъмри го майка му.

— Кога ще се жените? — попита Франи.

— Току-що дойде — каза Рабит, ръгайки я в ребрата. — Оставете го да диша.

Франи изгледа брат си и се обърна към Роулийн.

— Е, кога?

Роулийн гледаше със страхопочитание семейството си, когато Гавин вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна.

— Не сме определили датата все още — каза той, усмихвайки се на годеницата си.

Роулийн се осмели да огледа стаята и видя, че доколкото се отнасяше до семейството ѝ, сватбата бе направо неизбежна. Чудеше се дали Гавин осъзнава в какво се бе забъркал. Сега, след като беше почти член на семейството, можеше да очаква да го третират като такъв, което означаваше, че нито един въпрос не бе прекалено личен, нямаше граници в разпитите.

Стомахът ѝ се разбунтува без предупреждение и тя почувства как стомашна киселина се надига в гърлото ѝ. О, не. Не можеше да ѝ прилошее сега. Сутрешното гадене би трябвало да се появява сутрин. Имаше нужда от време, за да свикнат родителите ѝ да ги виждат двамата заедно, преди да разберат, че е бременна. Но време нямаше.

Погледна Гавин отчаяно, и той бе присъствал на достатъчно моменти като този през последните десет дни, за да разбере какъв ѝ е проблемът в момента. Трябваше да отиде спешно до банята. Но как щяха да успеят, без да разкрият тайната ѝ?

За нейна изненада Гавин дори не се и опита. Стана, помогна ѝ да се изправи и каза:

— Ще трябва да извините Роулийн, трябва да отиде до банята веднага.

Семейството ѝ се втрени в нея за около две секунди, преди Джуъл да хване ръката ѝ и да я повлече към банята в дъното на коридора. Роулийн погледна безпомощно през рамо към Гавин, който стоеше в средата на безмълвното ѝ семейство. Сега нямаше време да се притеснява за предстоящия разпит на годеника си. Наведе глава над тоалетната чиния, а Джуъл постави ръката си на рамото ѝ. След като приключи, сестра ѝ ѝ подаде влажна кърпа да избърше устата си и спусна капака, за да може Роулийн да седне.

Джуъл се облегна на ръба на ваната, а коляното ѝ докосваше това на Роулийн.

— Кога ти е терминът?

— Ти дори не си ме попитала дали съм бременна.

— Хранително отравяне? Стомашен грип? Лошо храносмилане?
— изстреля Джуъл в отговор.

— Не.

— Кога? — попита сестра ѝ отново.

— Краят на май.

Устните на Джуъл се извиха развеселено.

— Трябва да е било любов от пръв поглед. Тъкмо си била срещнала Гавин през август.

— Ние... ние...

— Виждам, че е влюбен в теб. Обичаш ли го?

— Аз... въъ...

Джуъл сложи ръка на коляното ѝ.

— Обичаш го, нали?

Роулийн погледна в обикновените кафяви очи на сестра си и в тях видя състрадание и загриженост. Очите ѝ се насълзиха и тя примигна няколко пъти, за да прогони сълзите.

— О, Роулийн — възкликна Джуъл и коленичи на постелката, взимайки ръцете на бременната жена в своите. — Чувствам се така, сякаш вината е моя, след като аз бях тази...

— Обичам го — изхлипа Роулийн. — Той е най-прекрасният мъж на света.

— Тогава какво не е наред? — попита Джуъл недоумявайки.

— Аз... той... ние... — Роулийн бе на косъм от това да признае истината, но се спря навреме.

Фалшивият годеж имаше за цел да не развали Коледата на семейството ѝ. Ако споделеше с Джуъл, още преди да мине празника, тя щеше да каже на всички. Колкото и лъжата да я караше да се чувства зле, да каже истината би било още по-лошо.

Това, което я разплака, бе осъзнаването, че е на път да се влюби в Гавин Талбът. Прекрасен човек, който се бе съгласил да играе ролята на неин годеник, за да я предпази.

Плашеше я силата на чувствата, които изпитваше към него след краткото време, през което се познаваха. Отказваше да стане жертва на същата страст, която бе изпитвала към нейния професор, и отчаяно се бореше с това, което изпитваше към него, което усещаше като любов, и което я правеше нещастна.

Преглътна надигация се стомашен сок в гърлото ѝ и каза:

— Гавин искаше да се ожени за мен веднага, но си помислих, че е по-добре да изчакаме и да сме сигурни, че наистина сме един за друг. Толкова съм объркана. Не знам какво да правя.

— Винаги си мислела твърде много — укори я Джуъл. — А бебето? Дали Гавин се радва за него? — попита тя.

Роулийн осъзна, че никога не бяха обсъждали бебето. Бе избягвала темата, знаейки, че това бе негова грижа. Но трябваше да отговори на сестра си.

— Изглежда е очарован от всичко това — импровизира тя, спомняйки си как се бе удивлявал на закръглеността на корема ѝ и на растящото в нея бебе.

— Това е добър знак — каза Джуъл. — А сега ми кажи кога разбра, че си влюбена?

Роулийн се усмихна с облекчение, че можеше да разкаже история, която да звучи правдоподобно.

— Бяхме на пикник на плажа... — започна тя.

— Колко романтично. Не мисля, че трябва да съм единствената, която слуша това — прекъсна я Джуъл. — В противен случай ще трябва да го разказваш отново пред всички останали. Чувстваш ли се достатъчно добре да се върнем при другите?

Роулийн кимна и двете напуснаха банята. Дори от дъното на коридора можеше да чуе как Гавин обяснява за бременността ѝ. Ускори крачка, чудейки се какво го бяха питали и как точно бе отговорил той.

В момента, в който годеницата му напусна стаята, Гавин огледа лицата на роднините ѝ и разбра, че е загазил.

— Роулийн е бременна — обяви той открито. — Все още ѝ се гади сутрин.

Облегна се назад върху дивана, вдигна глезена си върху коляното на другия крак и се престори, че му е удобно, докато чакаше да почне инквизицията.

— Защо не се оженихте? — попита Зак. Спокойният му глас не можеше да заблуди Гавин. Тялото на бъдещия му тъст бе напрегнато и едно мускулче трепереше на бузата му, докато стискаше зъби. Погледът му се бе впил в Гавин, изисквайки отговор... правилен отговор.

Двамата бяха обсъждали какво точно да кажат на родителите ѝ, за да ги успокоят.

— Роулийн реши, че има нужда от малко време, за да реши дали наистина сме един за друг.

— Малко е късно за това, не мислиш ли? — попита Зак твърдо. — Тя е бременна.

Гавин спусна крака си на пода и се наведе напред, поставяйки ръце на коленете, а тялото му се изпъна в отговор на неизказаната заплаха на Зак.

— Няма да принудя никоя жена да се омъжи за мен, ако не иска.

— Трябваше да помислите за това преди...

Ребека сложи ръка на рамото на Зак и го прекъсна.

— Виждаме, че я обичаш — каза тя.

Гавин отвори уста да потвърди, но не можа. Мразеше да лъже тези хора. Огледа се и видя смръщените и объркани изражения на лицата им, където само допреди няколко минути имаше усмивки, и осъзна, че лъжите са временно и належащо решение на тежката ситуация.

— Уверявам ви, всички вас, че имам намерение да се погрижа за Роулийн за в бъдеще.

Това не бе лъжа. Обичаше я достатъчно, за да я държи под око, след като всичко приключеше. Да си червив с пари си имаше своите предимства. Щеше да направи необходимото, за да осигури нея и бебето, докато тя не започнеше да печели достатъчно от дизайнерството, за да може да се издържа сама.

Гавин чу облекчените въздишки в стаята и усети как загрижеността се превърна в любопитство.

— А какво ще кажеш за медицинското училище? — попита Колт.

— Дали Роулийн ще е в състояние да го завърши?

— Ще трябва да попитате нея за това — кимна Гавин.

— Мисля да прекъсна — обяви Роулийн, пристъпвайки в хола. — Така ще имам повече време за бебето.

Гавин стана и протегна ръка към нея. Тя я пое и му позволи да я настани на дивана до него. Той обгърна защитнически раменете ѝ, предчувствайки какво ще се случи. Това бе моментът, в който Роулийн очакваше най-голяма съпротива от страна на родителите си. Бе настоявал да им каже истината — че възнамерява да прекъсне учението и да се занимава с дизайнерство на мода. Бе изтъкнала, че родителите ѝ ще бъдат по-подозрителни, ако обяви, че иска да започне нова кариера покрай бебето, отколкото към идеята да се откаже от медицинското училище и да получи подкрепа от съпруга си.

С угълчето на око си видя, че бе права. Израженията на лицата на родителите ѝ бяха тревожни.

— Ако става въпрос за пари... — започна Зак.

— Не е това — прекъсна го Роулийн. — Реших го по собствена воля.

Гавин наблюдаваше как баща ѝ стисна зъби, а Ребека отвори уста. Можеше да види какво си мислят. Как можеше решението да е по

нейна воля, след като Роулийн очевидно не бе планирала да забременява? Кое то изкарваше него негодник. Въпросът „Защо не бяхте по-внимателни?“ бе ясно изписан на лицето на баща ѝ. А очите на майка ѝ разкриваха съжалението ѝ, че нещата не са се наредили перфектно за дъщеря ѝ.

Помисли си, че Роулийн не бе преценила правилно. Не бе достатъчно да намери баща на бебето си. Родителите ѝ нямаше да бъдат щастливи, докато те двамата не се оженеха. Прокара нервно ръка през косата си. Бе стигнал дотам, докдето бе готов да помогне. Майка ѝ и баща ѝ трябваше да се примирят със ситуацията и ако това им развалеше празника...

Усети ръката на Роулийн на бедрото си и я погледна, изненадан от интимното докосване. Погледът ѝ бе фокусиран върху баща ѝ, когато тя каза тихо и спокойно:

— Обичам го, татко. — После се обърна към майка си и повтори: — Обичам го, мамо, моля те.

Гавин погледна към родителите ѝ, за да види дали изявлението е дало ефект, и разбра, че е подценил колко добре Роулийн познаваше родителите си. Наблюдаваше как напрежението напуска баща ѝ и как любяща усмивка се появи на лицето на майка ѝ.

— Добре дошъл в семейството, Гавин — каза Зак.

Младият мъж бе изумен колко бързо бяха приели измамата им.

— Сега, Роулийн — каза Джуъл, — кажи ни кога и как се влюби в него.

Гавин не можеше да повярва, че сестра ѝ ѝ задава толкова личен въпрос и очаква Роулийн да говори за нещо толкова лично пред цялото си семейство. Но всички те чакаха със затаен дъх, телата им бяха наклонени напред в очакване, а очите им бяха фокусирани върху нея.

Усети как ръката ѝ погали бедрото му и осъзна, че тялото му реагира неволно на докосването ѝ. Изчерви се и грабна ръката ѝ, задържайки я в своята. Тя вдигна поглед и му се усмихна дяволито, когато разбра проблема му.

— Защо ти не им кажеш кога се влюби в мен, Гавин? — подразни го тя.

Младият мъж се смути. Бяха решили, че историята на плажа ще е за нея — моментът, в който се бе влюбила в него. Но не бяха обсъждали момента, в който се предполага, че е разбрал, че я обича.

Усети напрежението да расте, докато семейството ѝ чакаше отговора му.

„Кога се влюбих в нея? Кога осъзнах, че тя е нещо специално? Кога ѝ отдадох сърцето си?“

Погледна в меките сиви очи и чувствата, които бе заровил дълбоко в себе си, излязоха на повърхността.

— От първия миг, в който видях Роулийн — късно през нощта в болницата — исках да я задържа в прегръдките си. А когато се целунахме за първи път, знаех, че животът ми няма да бъде вече същият.

Казвайки думите, Гавин се почувства привлечен от Роулийн и се поддаде на желанието да се наведе и да докосне устните ѝ със своите. Напълно бе забравил за семейството ѝ и къде се намират, за това, че се преструват. Устата му покри нейната и вкуси сладостта и нежността ѝ.

— Хей, вие двамата, престанете — засмя се Джуъл. — Искам да разбера как Роулийн се е влюбила в теб.

Гавин вдигна поглед и видя семейството ѝ да им се усмихва, или по-точно казано — да им се хили насреща. Е, той бе изиграл ролята си. Всички бяха убедени, че любовта им бе истинска. Облегна се обратно на дивана и придърпа Роулийн към себе си, обгръщайки раменете ѝ с ръка, след което каза:

— Твой ред е, скъпа. — Видя паниката в очите ѝ и ѝ прошепна: — Можеш да го направиш. Тук съм, ако имаш нужда от мен.

— Без тайни — каза Рабит, — искаме да чуем всичко.

— Просто съветвах сестра ти да преправи историята за невинни уши — обясни Гавин.

— Аха — смотолеви Рабит, изчервен до корените на косата си.

— Разкажи ни всичко — помоли Франи.

— Истината е, че се влюбих в Гавин на плажа — започна Роулийн.

Гавин слушаше историята с толкова изострено внимание, колкото и нейното семейство. За първи път чуваше какво бе изпитала тя през онази нощ, или по-скоро това, което бе измислила за пред родителите ѝ.

Тя се обърна и го погледна дълбоко в очите.

— Трудно е да се опишат точно чувствата, които изпитах тогава. — Отвърна поглед и продължи: — Но си представете луната и

милионите звезди на небето и една от тях свети по-ярко от останалите. Мирисът на морето и шума на вълните, разбиващи се с грохот в брега. — Тя отново погледна към него. — И красиви, тъмнокафяви очи се взираха в мен с такава любов... как бих могла да не го обичам?

— Какво стана след това? — попита Франи.

Джейк я избута с лакът и каза:

— Не можеш ли да се досетиш?

— Целуна ли те? — предположи Франи.

Роулийн се обърна към тях и отвърна:

— Да. И тогава...

— Роулийн... — предупреди я майка ѝ.

— ... един рак ухапа Гавин по палеца на крака — довърши тя.

Цялото семейство избухна в смях. Гавин дръпна Роулийн и я целуна леко по носа за това, че бе успяла да разкаже историята и да я завърши на точното място.

В този момент тя се прозя и двамата казаха в един глас: „Бебето!“, и всички се засмяха отново.

— Трябва да си починеш — каза майка ѝ и пристъпи, грабвайки я за ръката да ѝ помогне да се изправи. — Хайде да те настаним. Можем да продължим и на сутринта.

Докато гледаше към Гавин, Роулийн излезе с майка си от стаята, следвани по петите от Франи и Джуъл.

Мак се протегна и каза:

— Мисля да се прибирам във вилата. Предполагам, че Джуъл ще остане още малко тук. Зак, ще ѝ кажеш ли, че ще я чакам?

— Разбира се — отговори Зак. — Е, Гавин, къде да те настаним?

— Ще се радвам да остана във вилата, в която прекарах лятото — заяви той.

Зак поклати глава.

— Ремонтираме я, така че парното не работи. Няма да се чувствам добре, ако Роулийн се настани там.

Гавин едва не зяпна. Зак планираше те двамата да прекарат нощта заедно? След като не бяха женени? Роулийн бе сигурна, че родителите ѝ ще ги настанят поотделно. Нямахше как да поиска друга стая, далеч от „жената, която обича“, без да събуди подозрение. Но това щеше да предизвика проблеми, които не бяха обсъждали двамата.

Ребека се появи отново в хола с двете си дъщери и каза:

— Джуъл предложи Франи да се премести в другата спалня във вилата им, за да могат Гавин и Роулийн да останат в старата ѝ спалня.

— Добре, значи е уредено — отвърна Зак. — Най-добре всички да си лягаме. Имаме доста запланувани неща за утре. — Потупа Гавин по гърба, когато мина покрай него.

Джейк, Рабит и Колт пожелаха лека нощ и тръгнаха надолу по коридора към стаите си. Джуъл прегърна леко бъдещия си зет, преди да избути Франи към вратата на кухнята.

— Стаята на Роулийн е в задната част на площада — каза Ребека. — Тръгни надолу по коридора, завий надясно и след това пак надясно.

— Ще мина по-късно да видя дали имате нужда от нещо и да кажа лека нощ на Роулийн — добави Зак.

— Добре — отвърна Гавин, избягвайки да гледа Зак в очите, и се отпрати към спалнята на Роулийн.

ГЛАВА 5

Първият намек, че родителите на Роулийн смятаха да настанят Гавин в стаята ѝ я осени, когато Колт почука на вратата и остави куфара му до нейния.

— Майка каза да го донеса тук.

— Какво?

Колт се поколеба.

— Искаш Гавин да отседне другаде ли? Мога да кажа на мама...

— Не — прекъсна го тя, съвземайки се. — Разбира се, че искам да остане при мен — излъга. — Просто не очаквах, че мама и татко...

— ... ще ви настанят в една и съща стая, при положение, че още не сте женени — завърши вместо нея Колт.

Тя кимна.

— Веднъж вече минаха през това с Джуъл и Мак — обясни Колт, като остави куфара на земята. — Татко каза, че единственото, което имало значение, било, че се обичали и че били отдадени един на друг. Предполагам, че мисли същото и за вас двамата с Гавин. Особено щом очаквате дете.

— Разбира се — прошепна Роулийн, защото това беше единственият звук, който можеше да издаде през свитото си от вина гърло. — Благодаря ти, Колт. Ще се видим на сутринта.

Колт изглеждаше така, сякаш искаше да каже още нещо, но Роулийн вече бе поставила ръка на вратата, за да я затвори след него. Побърза да смени дрехите си, преди да се е появил Гавин. Беше свалила роклята, но все още не бе изровила пижамата от куфара, когато на вратата се почука.

— Аз съм — каза Гавин. — Пусни ме.

— Момент. — Започна да изважда нещата от куфара си, търсейки отчаяно черната си пижама от китайска коприна, която беше опаковала.

— Роулийн, влизам. Иначе някой ще ме види как се промъквам в коридора и ще започне да задава въпроси.

— Гавин, не... — Откри пижамата в същия момент, в който той отвори вратата. Обърна се да го погледне, облечена единствено с обикновеното си бяло бельо, държейки пижамата пред себе си. — Съжалявам за това. Нямах представа, че ще ни настанят заедно. — Чувстваше се смутена, застанала пред Гавин в спалнята, която бе дележала с Джуъл, докато растяха. Особено когато я наблюдаваше така, сякаш не бе виждал полугола жена досега. — Би ли се обърнал, за да се облека?

Той прочисти гърло, каза „Разбира се“ и ѝ обърна гръб.

— Ще спя на пода — предложи доброволно.

— Има достатъчно място на леглото и за двама ни.

Наблюдаваше го как погледна към спалнята през рамо и забеляза сутиена и в ъгъла на матрака.

Той се обърна се светкавично, прочисти гърло и каза:

— Не мисля, че ще е добра идея да спим заедно на леглото.

— И двамата сме големи хора — отвърна Роулийн, чувствайки се по-удобно в черната пижама, която я покриваше от врата до глезените. Напъха бельото си в куфара и го плъзна обратно на земята. — Вече можеш да се обърнеш.

Той го направи, а очите му се присвиха.

Роулийн никога не се бе чувствала по-голяма, отколкото сега, когато погледът на Гавин се плъзгаше по голите ѝ крака, нагоре към горницето на пижамата ѝ, чийто преден отвор разкриваше част от плътта ѝ. Усети как зърната ѝ се втвърдяват под погледа му и побърза да кръстоса ръце, за да скрие неочакваната и нежелана реакция на тялото си. Очите му я изпиваха и когато най-накрая се взряха в нейните, тя се чувстваше така, сякаш бе направила сто лицеви опори.

— Уау, на това му викам облекло — каза. — Твой дизайн ли е?

Тя кимна отсечено.

Гавин направи крачка към нея и тя едва се сдържа да не се отдръпне, затова спря и каза:

— Искам просто да почувствам материята, ако нямаш нищо против.

— О, да, няма проблем.

Той направи още две крачки и се пресегна да погали меката материя на кръста ѝ.

— Много ми се иска да съм пижама в момента — промърмори.

Роулийн беше като изпаднала в транс от пламенния поглед в очите му и от дрезгавия му глас. Бе започнал да събира плата в дланта си, разкривайки повече от плътта ѝ, и в същото време придърпвайки я към себе си.

— Гавин...

Можеше да го спре по всяко време. Не беше я докоснал, само плата. Остави го да я придърпа достатъчно близо, че да забележи нереално дългите му мигли, толкова близо, че тъмните му, кафяви очи да ѝ напомнят за горещ, разтопен шоколад.

— Гавин, не бива...

Устните му се притиснаха в нейните и тя усети как коленете ѝ омекват. Простена безпомощно и усети как ръката му се плъзга около кръста ѝ, за да я притисне плътно към себе си и да я задържи на място. Изучаваше устните ѝ със своите, опитвайки, докосвайки и вкусвайки.

Меки. Толкова меки. И нежни. И закачливи, помисли си. Беше я накарал да копнее. Да желае. Да съжалява.

Роулийн извърна лице и притисна буза към гърдите му, надявайки се да не забележи колко много трепереше всъщност.

— Няма кой да ни види тук — напомни му.

— Баща ти каза, че ще намине да ни пожелае лека нощ — отвърна той с дрезгав глас. — Предположих, че искаш да изглеждаш нацелувана.

— Оу.

Тя се отдръпна инстинктивно, когато на вратата се почука, но ръката на Гавин я задържа на място.

— Влез — извика.

Роулийн очакваше да се почувства засрамена, когато баща ѝ я завареше в прегръдките на Гавин. Но облекчението на лицето му, когато разбра, че Гавин я обсипваше с нежност, я накара да изпитва благодарност, че е толкова досетлив.

— Искаш ли нещо, татко? — попита.

— Само да се уверя, че и двамата имате всичко, от което се нуждаете.

Тя усети, че Гавин я наблюдава, и го чу да отговаря:

— Аз имам всичко, което може да пожелае човек, точно тук в прегръдките си.

Баща ѝ изглеждаше доволен, а тя се почувства ужасно, задето всичко това беше една преструвка. Засили се да се усмихне и каза:

— Лека нощ, татко.

— Лека нощ, скъпа. Ще се видим на закуска — отвърна той, като затвори вратата зад себе си.

Роулийн притисна отново лице към гърдите на Гавин, сломена от тежестта на лъжата си.

— Знам, че беше трудно — каза той. — Но мисли за алтернативата.

— Благодаря ти, Гавин — каза тя, наслаждавайки се начина, по който ръката му я галеше утешително по гърба.

— За какво?

— За това, че ми помагаш. Че се преструваш...

Той я целуна отново, прекъсвайки я. Целувката не беше преструвка. Усещаше я непоносимо, невероятно и толкова болезнено истинска.

Пусна я изведнъж и отстъпи назад.

— Пъхай се в леглото — каза.

Тя се опита да пристъпи, но се хвана за ръката му и се засмя нервно.

— Коленете ми са толкова омекнали, че не мога да ходя.

Повдигна я на ръце, отправи се към леглото и я постави върху него. Матракът подскочи, проскърцвайки от движението.

— Шшш! Колт и Джейк са от другата страна на стената! — Гавин седна на ръба на леглото и започна да подкача нагоре-надолу. — Спри се! — прошепна тя. — Братята ми ще ни чуят и ще помислят, че... че...

— Го правим? — отвърна той с лукава усмивка.

— Да! — просъска тя ужасена.

Той спря, но усмивката му остана. Докато очите му не се спуснаха надолу по тялото ѝ, където заобленото ѝ коремче беше ясно очертано от горнището на нощницата.

Роулийн наблюдаваше как усмивката му се изпарява. Гавин се изправи и отстъпи няколко крачки от нея.

— Ще се преоблека, като изгасиш светлините — каза. — И ще спя на пода.

— Можем да спим на...

— Не спори с мен, Роулийн — каза отсечено. — Това може и да е преструвка, но ти си жена, а аз съм мъж и не мога да променя начина, по който ми действаш, бременна или не. Сега се мушкай под проклетите завивки и угаси лампата!

Роулийн направи каквото ѝ беше казано.

Дочу как свали ципа на дънките си надолу и как паднаха на пода. Усети как взима допълнителното одеяло в краката ѝ и възглавницата до главата ѝ.

— Можеш да дойдеш тук, ако ти стане студено — предложи тя.

— Няма.

Знаеше защо. Беше физически привлечен към нея. Усети го от самото начало. Беше висок, тъмен и красив. Не можеше да разбере какво го привличаше толкова в нея. Беше красива, но бременна! Това не беше възпряло Гавин ни най-малко. Ако не друго, то сякаш беше очарован от тялото ѝ. Само ако...

Роулийн се принуди да погледне фактите. Гавин Талбът ѝ помагаше в трудна ситуация. Не беше честно за никой от двамата им, ако се оставеше да мечтае за щастлив край.

— Лека нощ, Гавин. — Тя го чу как се размърда на пода, разгъвайки одеялото и удряйки няколко пъти възглавницата, след което притихна.

Искаше да остане будна и да говорят, но денят беше толкова дълъг, че едва държеше очите си отворени. Беше у дома. Родителите ѝ повярваха на измамата им. Коледата щеше да е прекрасна, както всички останали. И присъствието на Гавин, както ѝ плана му, бяха направили всичко това възможно. Толкова много му беше задължена.

— Гавин? — прозя се по средата на името му.

— Изморена си. Заспивай.

— Беше превъзходно, Гавин — каза сънливо — Всички около огъня, усмихващи се, смеещи се и щастливи. Точно както трябва да е Коледа. Благодаря ти.

— Все още не е приключило — каза той.

— Само два дни до Бъдни вечер — отвърна тя. — Ще се справим.

— Може би ти да — промърмори.

— Какво?

— Тъм, нищо.

Роулийн постави длан върху корема си, затвори очи и след няколко мига заспа.

Гавин не можеше да си спомни кога за последно бе прекарвал поужасна нощ. Тялото му изгаряше от страст, когато бе легнал на земята, но през нощта студенината се бе просмукала през килима върху пода. Одеялото бе твърде късо, за да покрие краката и раменете му едновременно и му бе нужна голяма сила на духа, да не се присъедини към Роулийн в леглото.

За да бъде всичко напълно ужасно, пухената възглавница бе твърде мека и ухаеше на орлови нокти — аромат, който Роулийн използваше понякога. Бе прекарал нощта в копнеж по нея. Ако се забъркаше, наистина се забъркаше с Роулийн Уайтлоу, то това щеше да означава, че приема нечие чуждо дете. Но ако не бе успял да приеме Бет, която бе обожавал през първите й четири години от живота, то как щеше изобщо да обича детето на някой непознат?

Трябваше да престане да я докосва. Да престане да я иска. Да престане да мисли за нея.

Беше по-лесно да се каже, отколкото да се изпълни. Беше се събудил на зазоряване и се беше оттеглил в банята в другия край на хола, за да се изкъпе и избърсне, преди Роулийн и семейството й да се събудят. Не искаше да я вижда затоплена и разрошена в леглото. И се нуждаеше от всичкото възможно време, което можеше да си отдели, за да събере кураж, преди да се изправи пред Зак и Бека отново.

Предната нощ, когато Зак бе дошъл до вратата на спалнята, Гавин си бе представил как би се почувствал той, ако някакъв мъж беше дошъл в дома му „преструвайки“ се, че обича дъщеря му — която беше бременна — и след това да я зареже след няколко месеца. Без значение кога Зак и Ребека щяха да открият истината, щяха да бъдат ядосани и наранени.

Също така обаче, можеше да разбере желанието на Роулийн да запази радостта на семейството си по Коледа. Без значение колко му беше трудно, Гавин й дължеше поне да опита да спази своята част от сделката.

Просто трябваше да спре да я целува като снощи. Защото беше прекалено трудно да се пази от чувства като тези.

На вратата се почука силно и той дочу Рабит да се провиква:
— Хей! Готов ли си вече?

Открехна малко вратата, обръснат, но облечен единствено с наполовина закопчани дънки.

Петнадесетгодишният му хвърли горчив поглед и каза:

— Надявам се, че си оставил топла вода.

— Рабит! — каза Колт, удряйки брат си по рамото, докато минаваше покрай него. — Остави човека да се облече на спокойствие!

Гавин надникна навън и осъзна, че коридорът беше оживен с хора, които влизаха и излизаха през вратите в различни етапи на обличане. Трябваше да се досети, че ще спазват ранните часове, присъщи за ранчо.

— Готов съм — отвърна, хвърляйки хавлията си в коша за пране и пристъпвайки в коридора бос, обграден от пара. — Взех си бърз душ — успокои Рабит, като се отправи през коридора към спалнята на Роулийн.

— Утре ще си последен, ако ме лъжеш — заплаши Рабит, като влезе в банята и затвори вратата след себе си.

Гавин усети как се усмихва. Определено бе станал един от семейството. Коридорът изведнъж бе опустял и Гавин се зачуди къде се бяха дянали всички. Поколеба се на прага на спалнята, пленен от това, което видя.

Роулийн се беше изправила в голямото легло, облежната върху двете възглавници зад гърба ѝ, на устните си имаше солена бисквитка и тя се смееше. Звукът беше толкова красив като блещукащи звезди в зимна нощ, като снежни преспи, натрупани върху върховете на планините или като малки дечица, облечени като ангелчета, че го остави без въздух.

Гледаше как Ребека прибра един рус кичур от лицето на Роулийн и каза:

— Нямам личен опит, но лелите ти са ми казвали, че първото тримесечие е много изморително. Как се чувстваш наистина?

Гавин се стресна от припомнянето на Ребека, че нито едно от децата ѝ не беше родено Уайтлоу, и че всяко едно от тях беше осиновено. Беше се научила да обича осем деца, които не бяха нейни.

— Добре съм, мамо. Наистина — отвърна Роулийн. — Както и бебето.

Гавин наблюдава как Роулийн хвана ръката на майка си и я постави върху корема си. Видя изражението на наслада върху лицето

на Ребека и блясъка, който озари лицето на Роулийн, правейки я толкова красива, колкото и смехът ѝ.

— Съжалявала ли си някога, мамо? — попита Роулийн. — Имам предвид, че нито един от нас не е твое собствено дете?

Гавин зачака напрегнато отговора на Ребека, знаейки, че не биваше да подслушва, но не можеше да се отдръпне от мястото си.

— Винаги съм се чудила какво е чувството в теб да расте дете — призна Ребека. — Сигурно е чудесно да дариш мъжа, когото обичаш, с такъв подарък.

Гавин видя колебанието на Роулийн, преди да кимне.

— Но баща ти и аз имахме неповторимия късмет да ви намерим всеки един от вас, без да знаем откъде ще дойде следващия. Животът ни бе изпълнен с подаръци, които не бихме пропуснали за нищо на света.

Двете жени се гледаха с насълзени очи, а на Гавин му се прииска да изчезне в стената. Не се нуждаеше от това. Разбира се, че Ребека можеше да обича нечии други деца. При тях нямаше намесена измама, не бяха свързани с предателство. Ситуацията с Бет беше различна. Беше невъзможно да я обича, когато разбра, че жена му го бе заблудила в създаването ѝ. В дните, след като бе разбрал истината за дъщеря си, баба му бе първата, която каза:

— Хората могат да се научат да обичат деца, които не са техни.

— Не става въпрос за това — беше оспорил той.

Онази част от него, която винаги бе смятал, че е част от дъщеря му, вече не съществуваше. Преди да бе имал време да тъжи за загубеното, бе принуден да обича онази част от дъщеря му, която беше на някой непознат, заедно с частта в нея, която му напомняше, че жена му му беше изневерила с друг.

Засега не бе успял да го направи.

— Не можеш да продължаваш да я отбягваш — беше го смъмрила баба му последния път, когато беше напуснал ранчото, за да се върне в Хюстън. — Вземи я със себе си, Гавин. Бъди неин баща. Обичай я. Бет те обича толкова много! Не разбира защо я избягваш. Не разбира защо...

— Моля те, Хестър, спри — беше казал. — Не мога да гледам Бет в момента и да се преструвам, че всичко е наред. Просто не мога.

— Разбиваш ми сърцето — беше казала Хестър.

Беше усетил болката в гърлото си и беше разбрал, че не може да остане повече. Беше се обърнал да напусне стаята и се сблъска с Бет.

— Тате, не ме оставяй! — беше проплакала развълнувано, с отворени обятия към него. — Вземи ме със себе си!

Първият му инстинкт бе да я вземе в ръцете си, да я подържи, да се погрижи за нея и да я предпази от истината. Беше паднал на колене и се бе оказал втренчен в очите, които нямаха неговия цвят или този на Сюзън. Ръцете ѝ вече се бяха увили около врата му, когато той хвана китките ѝ и се освободи.

— Не мога, малката. Не мога!

Беше го погледнала обърквана, но не и изплашена, защото винаги бе внимателен към нея.

— Защо не, тате?

„Не съм ти баща.“

Тъмна и опасна ярост. Огромна и ужасна мъка. Болезнена, непоносима болка. Беше усетил всичко това наведнъж и се беше отдръпнал рязко от източника — дъщеря му... която не бе негова дъщеря.

Гавин беше побягнал. И бягаше в продължение на година. По настояване на Хестър щеше да се прибере за Коледа. У дома, за да се види с невинното дете, което бе оставил, и щеше да се опита да му бъде баща.

— Гавин?

Той осъзна, че Ребека и Роулийн го бяха забелязали, докато се бе изгубил в мислите си.

— Извинявай, какво каза?

Ребека се засмя и стана от леглото.

— Тъкмо обяснявах, че е вземе да тръгвам, за да може двамата да се облечете. Предстои ни много напрегнат ден.

Тя си тръгна с усмивка и махна, затваряйки го в стаята с Роулийн.

Гавин погледна към Роулийн и усети как тялото му се напряга. Прокле под носа си. Искаше я, но знаеше, че не трябва да я има. Ситуацията бе твърде обърквана. Остана на мястото си, възпирайки звяра в себе си.

— Добре ли си? — попита тя.

— Защо да не съм? — отвърна с дрезгав от желание глас.

— Знам, че нещата тук не са така лични, както си свикнал — каза тя, като преметна крака през ръба на леглото. Изправи се така, сякаш балансираше книга на главата си и предположи, че коремът ѝ се бунтуваше.

Какъв мъж, за бога, копнееше да прави секс с жена, която имаше сутрешно гадене? Той. Желаше я като звяр, а изглежда тя нямаше ни най-малка представа.

— Уайтлоу е много сплотено семейство, което...

— Защо не им кажеш истината?

Тя замръзна, след което се обърна да го погледне.

— Какво?

— Виждам, че всички те обожават. Няма да те обвиняват за случилото се. Защо просто не им кажеш истината и да приключим с това?

Видя как лицето ѝ пребледня и побърза да ѝ помогне да седне на леглото и да постави крака между коленете си.

— Дръж главата си надолу — нареди ѝ, когато тя опита да я повдигне по-рано.

— Моля те, не им казвай — помоли го. — Не сега. Не още.

Той я придърпа в обятията си и я прегърна. Беше го жал за нея и за семейството ѝ. И се чувстваше безпомощен, защото нямаше какво да направи, за да оправи нещата.

Освен да продължи с преструвката.

Косата ѝ беше като сатен в ръцете му, докато разтриваше тила ѝ, за да отпусне напрежението ѝ.

— Това е приятно.

Звукът на гласа ѝ отекна по тялото му, карайки кръвта му да кипне.

— Поне им кажи, че не възнамеряваш да напуснеш медицинския факултет — каза, опитвайки се да я притисне към себе си. — Ще го направиш ли?

— Предполагам мога да им кажа, че ще ме окуражаваш да работя върху няколко проекта у дома — каза тя.

— Ще бъде истина — отвърна той.

Тя му се усмихна и Гавин усети нещо в себе си да се размърдва. Не копнееше само по тялото ѝ. Искаше я. Желаше я.

— Ти си добър мъж, Гавин Талбът.

— И гладен — каза, наблюдавайки как възприемаше казаното. Само ако можеше... той се насили да забрави мисълта и попита: — Кога е закуската?

— Можеш да ядеш, когато си поискаш. Аз не искам нищо.

— О, искаш и още как — контрира той. — Искам те достатъчно силна, за да спазиш твоята част от сделката.

— Но ще ми прилошее, ако ям — запротестира тя.

— Може да хапнеш мъничко от нещо.

Точно това и направи, докато той се уверяваше, че е споделил с всички плана ѝ да работи върху няколко модела за „Еlegantната лейди“.

— Каква чудесна идея — каза Ребека.

— Винаги си обичала да шиеш — отбеляза Джуъл.

— А аз винаги съм искала сестра, която да е моден дизайнер — каза Франи.

— Разбира се — намеси се Джейк. — За да може да се обличаш в дрехите ѝ.

— И какво лошо има в това? — попита Франи възмутено.

Всички се засмяха.

Преди Гавин да беше осъзнал, цялото семейство беше излязло от кухнята като котенца от кошница и се бяха отправили към конюшните, за да поездят наоколо.

Когато язденето се превърна в надпревара, Гавин извини себе си и Роулийн, настоявайки, че тя му беше обещала да го заведе до каньона, където каменните стени били набраздени с примитивни рисунки.

— Благодаря ти, Гавин — каза Роулийн веднага щом поеха по тясната пътека към каньона.

— За какво?

— Задето ми помогна да повярвам в родителите си — отвърна тя. — Трябваше да знам, че ще ме подкрепят, без значение какво смятам да правя. Някой ден ще бъдеш чудесен баща.

Гавин я загледа удивен. Но аз не съм добър баща, искаше да извика. Дори не съм на същото ниво на Зак и Ребека. Те бяха отворили сърцата си за осем деца, които не бяха тяхна плът и кръв. „А аз не можех да го направя и за едно.“ Той погледна към нарастващия ѝ

корем, видим под дънките, с който яздеше, и осъзна, че вече не се налагаше да обича само едно дете. А две.

Искаше да говори с Роулийн за Бет, да поиска съвета ѝ, но веднага щом останаха насаме в подножието на каньона, не можеше да се спре и да не я вкуси. А вкусването доведе до докосване.

Целуна къдриците на слепоочието ѝ и малкия родилен белег, който беше открил зад ухото ѝ, и постави дланите си върху гърдите ѝ, чувайки я как изстенва от допира.

— Гавин, моля те, спри.

През воала на страстта успя да чуе молбата ѝ и направи каквото му бе казала.

— Братята ти ще очакват да изглеждаш нацелувана — каза.

Беше зачервена, бузите ѝ пламнаха, а устните ѝ подути от целувките му. Но сивите ѝ очи бяха притеснени.

— Трябва да престанем с това, Гавин.

Той не се престори, че не я разбира.

— Харесва ми да те целувам, Роулийн. И да те докосвам. — Потърка опакото на ръката си в гърдата ѝ и тя си пое рязко въздух.

— Не искам да бъда наранена, Гавин. Започвам да чувствам неща... неща, които не бива да чувствам към теб. Вече започва да става нещо повече от игра.

— Може би не е игра — каза той.

— Какво?

— Може би не трябва да бъде игра — повтори и срещна учудения ѝ поглед. — Какво ще кажеш да продължим да се виждаме след празниците?

Тя се загледа в него и за момент в очите ѝ проблесна любов, преди да извърне глава настрани.

— Аз... аз не знам. — Обърна се отново към него и каза: — Ще си помисля.

Братята ѝ не спряха да я бъркат за сияещите очи, подпухналите устни и зачервените бузи, когато се бяха присъединили към останалите, и Гавин се насили да се усмихва с останалите, докато вътрешно се чувстваше така, сякаш някой беше обърнал чекмеджето с прибори на обратно и беше всял голямо объркване.

„Не ѝ казах за Бет“, осъзна. „Трябва да ѝ кажа за нея.“

Следобед играха футбол. Третия път, в който Роулийн беше повалена от един от братята си, Гавин я вдигна на ръце и я постави да седне в един стол на верандата и ѝ нареди изключително съпружески:

— Остани тук и се грижи за бебето ни.

Късно следобед Гавин предложи да помогне със сеченето на дърва за огъня заедно с братята на Роулийн. Едва не си отсече крака, когато Роулийн изписка, защото някакъв гущер я бил полазил по ботуша. Братята ѝ го дразнеха постоянно, задето не откъсваше поглед от нея.

Наказа я, задето го беше стреснала с писъка си, като я целуна страстно пред братята ѝ и я накара да се изчерви. Тя му го върна, като прокара ръце в косата му и опустоши устата му с езика си, докато дънките му отесняха. Трябваше да стои зад купчината с дърва и да се успокои, докато тя се усмихваше самодоволно и влезе в къщата заедно със сестрите си.

Беше забавно. Буйните дейности продължиха и в следващите два дни, като Роулийн избягваше да участва в по-грубите игри, а към семейството се присъединиха сестра ѝ Чери, съпругът ѝ Били, двете им десетгодишни близначки Ани и Рей Джийн и новородения Брет. Гавин не помнеше кога за последно се беше забавлявал толкова на Коледа. Роулийн се смееше постоянно и откровено. Закачаше се, подмамваше и се ядосваше на братята и сестрите си и им прощаваше след минути. Закачаше се, подмамваше и се ядосваше и на него. И му прощаваше с целувки, милувки и погледи, които караха кръвта му да кипне.

Чувствата, които изпитваше, бяха като любов. Но никога не забравяше измамата, която продължаваха да разиграват пред родителите ѝ, винаги мислеше за тайната, която пазеше от нея и която можеше да я отблъсне от него.

Колкото повече Гавин наблюдаваше любовната сцена, която се разиграваше в семейството ѝ, колкото повече време прекарваше с Роулийн, толкова повече се ужасяваше да напусне това място и да се отправи към дома си, за да разиграе останалата част от плана им.

Моментът дойде по-бързо отколкото очакваше. И някак си това го накара да осъзнае колко много беше зложено и колко опасна беше играта, която играеха.

ГЛАВА 6

Роулийн си позволи да се наслади на дните преди Коледа, без да мисли за бъдещето. Но се притесняваше от предложението на Гавин да продължат да се преструват и след празниците. Страхуваше се да повярва, че той може да е влюбен в нея и че тя е способна да се влюби отново за толкова кратко време. Веднъж бе направила грешка. Не искаше да я повтаря.

— Какво правиш тук, кривейки се, докато другите са вътре.

Роулийн се присви настрани върху люлката на дървената веранда и направи място на майка си под одеялото, което бе изнесла навън, за да я топли. След това залюля отново люлката с крака си.

— Искях да помисля малко на спокойствие, преди да си тръгнем оттук след Бъдни вечер.

И двете се заслушаха в самотните звуци на прерията. Стърженето на вятърната мелница, която винаги имаше нужда от още масло. Тихото мучене на говедата. Шумоленето на листата на огромния дъб. Шепотът на вятъра през биволската трева за паша.

— Гавин е добър човек, Роулийн.

— Знам, че е, мамо. — Тя избегна погледа на майка си, страхувайки се, че Ребека ще прочете в очите ѝ съмненията ѝ или ще прозре измамата.

— Тогава защо не се омъжиш за него?

— Има неща, които трябва да решим.

— Двамата с баща ти те обичаме, миличка, и ще те подкрепим, независимо какво ще решиш. Знам колко ти е трудно да се довериш на някого. Но понякога...

— Страх ме е — изтърси Роулийн.

Усети ръката на майка си да се плъзга по раменете ѝ и да придърпва главата ѝ да легне на гърдите ѝ.

— Какво ще стане, ако направя грешен избор, мамо? Ако прецакам моя и на бебето живот?

— Шшт... шшт... — приласка я Ребека. — Послушай сърцето си и повярвай в себе си. И ще разбереш какво трябва да направиш.

Майка ѝ не ѝ предлагаше решение на проблема, а ѝ даде обичта, доверието и вярата си, че Роулийн може сама да направи правилния избор. Така правеше винаги и това беше, от което се нуждаеше всяко дете.

— Благодаря ти, мамо.

— Винаги, скъпа. Ще дойдеш ли вътре?

— След малко.

Майка ѝ влезе в къщата. Няколко минути по-късно Гавин се появи на верандата.

— Търсех те навсякъде. Ребека каза, че мога да те намеря тук. Притеснявах се за теб. Защо не си вътре със семейството си?

Не я изчака да го покани при нея, а просто я вдигна на ръце, седна на люлката и я настани в скута си. Младата жена се засмя и зави и двамата с одеялото.

— Ставаш все по-добър.

— А ти ставаш все по-тежка, докато расте...

— ... бебето — казаха и двамата в един глас и се разсмяха.

— Защо не може да е така през цялата година? — продължи Роулийн.

— Как?

— Всички да са щастливи, щедри, внимателни и мили.

— Предполагам, че няма причина да не бъдем такива — отвърна Гавин, като спря люлката да се люлее.

— Иска ми се...

— Какво?

— Бих искала това да бе твоето бебе.

Тежкото дишане, стягането на бедрата му под нея, сковаността на раменете му под ръката ѝ ѝ показаха мнението му по-ясно от всички думи. Тя искаше бебето да бе негово. Той очевидно не.

— Роулийн, аз...

Тя сложи пръстите си на устата му, за да спре отказа му.

— Не е нужно да казваш нищо, Гавин. Бебето не е твое и не е твоя отговорност. Оценявам това, което направи до момента, и няма да очаквам нищо от теб след празниците, обещавам.

Той грабна ръката ѝ и я махна от устните си.

— Дявол да го вземе, Роулийн, има неща, които не знаеш за мен. Неща, които са много важни и които не съм ти казал, и затова...

— Нито едно от тези неща няма значение.

Секунди по-късно тя се измъкна от прегръдките му и тръгна към вратата. Отвори я и влезе в коридора — всички бяха в хола. Застана тихо на прага на стаята и се загледа в Джейк, Колт, Франи, Чери, Мак и Били. Тя и бебето ѝ трябваше да се справят без Гавин. Можеше да не е щастлива, но поне щеше да бъде добре. Имаше семейство, което да обича, и което я обичаше.

— Хей, Роулийн, виж къде стоиш — каза Франи, посочвайки над нея.

Роулийн погледна нагоре към клончето имел, точно когато Гавин я обгърна с ръце отзад.

— Трябва да целунеш Гавин — продължи Франи, а гласът ѝ бе изпълнен с удоволствието на подрастващите от романтиката.

Всички започнаха да се смеят и да пляскаат. Невъзможно бе да се измъкне, без да направи сцена. Да се обърне и да целуне мъжа зад нея трябваше да бъде най-лесното нещо на света. През няколкото дни, които бяха прекарвали тук, го бе целувала много пъти пред семейството си. Но сега бе разбрала, че мечтата ѝ за „и заживели щастливо“ нямаше да се сбъдне и приказката нямаше да има щастлив край.

Не искаше вече да се преструва. Когато се поколеба, Гавин изрече:

— Роулийн?

— Целуни ме, Гавин — прошепна тя, — целуни ме за последен път.

Младият мъж чу овациите, когато наведе глава и докосна устните ѝ със своите. Сърцето му думкаше в гърдите и го болеше да диша. Искаше я толкова много. Обичаше я толкова много. Прекъсна целувката и се втренчи в Роулийн за момент.

„Обичам я.“

— Роулийн...

Стаята внезапно утихна и той можеше да почувства желанието на роднините ѝ Роулийн да се съгласи да се омъжи за него.

„Не се преструвам, Роулийн, наистина държа на теб.“

Но в този случай любовта не бе достатъчна. Трябваше да е в състояние да обича и детето ѝ. Както и своето собствено.

Телефонът звънна, но никой не отиде да вдигне.

Гавин забеляза тревожния поглед на Роулийн и разбра какво означава. Бе пожелала детето ѝ да беше негово. Бе му предложила най-ценния си дар — бебето си — но той не бе в състояние да го приеме. Какво не бе наред с него? Защото не можеше да обича и двете?

Изведнъж осъзна чудовищността на вредата, която бе причинил, искайки повече, отколкото преструвката позволяваше. В очите ѝ имаше и нещо друго, освен съжаление. Имаше любов.

„О, боже, Роулийн, съжалявам. Не съм искал това да се случва.“

— М-м-мисля... — заекна тя. Обърна се и се загледа в кухненската врата. — Няма ли някой да вдигне телефона?

— Определете дата! Определете дата! — скандираше Франи.

— Франи! — смъмри я любящо Ребека. — Остави Роулийн на мира. Джуъл, моля те, ще донесеш ли телефона?

— Не казвай нищо, докато се върна — извика Джуъл към сестра си, запътвайки се към кухнята. — Не искам да пропусна нищо.

Всички изстенаха.

Джуъл се върна бързо с безжичния телефон в ръка и го подаде на Гавин.

— За теб е, обажда се Руби Дженкинс, приятелка на баба ти. Каза, че баба ти е болна и трябва да отидеш да се погрижиш за дъщеря ти.

Гавин усети втренчените в него погледи. Всички се чудеха защо досега не бе споменал дъщеря си. Стисна ръцете на Роулийн, за да я предпази от резки движения, обърна се към семейството ѝ и каза:

— Зак, Ребека, съжалявам. Страхувам се, че двамата с Роулийн трябва да прекъснем посещението си. Дъщеря ми е буйно дете.

Младият мъж затаи дъх. Всичко зависеше от Роулийн. Можеше да приключи всичко сега или да дойде с него. Погледна в очите ѝ и трепна, когато съзря болка и объркване в тях. Трябваше да ѝ каже порано. Мислеше, че има достатъчно време, само че то бе изтекло.

— Трябва да тръгвам, Роулийн. Ще дойдеш ли с мен?

„Ще изпълниш ли своята част от споразумението?“ Гавин не каза на глас думите, но тя усети неизречения въпрос.

Почувства се като Алиса, току-що паднала в заешката дупка, която я бе отвела в Страната на чудесата, където нищо не беше така, както изглеждаше. Поне сега със сигурност знаеше, че Гавин не

искаше наистина да определят дата за сватба. Не и след като не ѝ бе казал за съществуването на дъщеря си. Осъзна колко близо бе до това да повярва в щастливия край. Трябваше да си припомни правилата на играта. Усети, че е едновременно ядосана и наранена от потайността на Гавин.

Реално погледнато, нямаше как да научат всичко един за друг в рамките на две седмици. Но една дъщеря бе доста голям пропуск.

Защо не ѝ бе казал за нея? Болна ли бе? Умираще ли? Затова ли Гавин работеше с умиращи деца? Искаше отговори и единствения начин да ги получи, бе да отиде с него.

Обърна се към родителите си и каза:

— Мамо, татко, съжалявам, че трябва да си тръгнем така, но трябва да отида с Гавин. Трябваше да ви кажа по-рано, че бяхме планирали да прекараме част от празниците с неговото семейство. Просто тръгваме по-рано от предвиденото.

— Ще ни липсват — отвърна майка ѝ.

Загрижеността по лицата на родителите ѝ я накара да пожелае да им разкрие всичко, но прекарването на Коледа досега бе чудесно. Искаше да напусне семейството си с това прекрасно чувство.

Усмихна се, като се надяваше погледа ѝ да изразява цялата ѝ любов и благодарност към тях.

— Ще се оправя, мамо. Ще се обадя, като пристигнем там. Весела Коледа, татко. Весела Коледа на всички.

Почувства как ръката на Гавин, обгръщаща кръста ѝ, я побутваше към вратата. Родителите ѝ ѝ пожелаваха да е добре, братята ѝ викаха „Весела Коледа, Гавин“, а сестрите ѝ добавяха „Звъннете, когато можете, Роулийн“ и „Обади се да кажеш как е баба ти, Гавин“.

Прегърна родителите си и видя с тъгълчето на околото си как Гавин пое ръката на баща ѝ и я разтърси, казвайки:

— Не се безпокойте, сър, ще се погрижа за нея.

Не каза нищо, докато опаковаха куфарите. Запази мълчание и докато стигнаха до летището и върнаха колата под наем. Чакаше търпеливо да излетят на няколко хиляди километра във въздуха, където Гавин нямаше къде да избяга от въпросите ѝ.

— Разкажи ми за дъщеря си.

Той избегна погледа ѝ.

— Какво искаш да знаеш?

— На колко години е? Как се казва? И защо не ми каза за нея?

— На двадесет и втори януари ще навърши пет. Казва се Елизабет Хариет Талбът, на галено Бет. Не ти споменах за нея, защото... тя е истинската причина да поискам да дойдеш с мен на Коледа вкъщи.

Роулийн прокара нервно ръка през косата си.

— Е, поне звучи правдоподобно.

— Никога не съм те лъгал, Роулийн.

— Но скри нещо важно в живота ти, Гавин. Има ли нещо друго, за което трябва да знам? — Рязкото поемане на въздух ѝ показа, че има и още. — Не се притеснявай, няма нужда да се чувстваш задължен, след като минат празниците.

Гавин се обърна рязко към нея и каза:

— Когато жена ми умря, ми остави бележка, че Бет не е мое дете.

Роулийн почувства как гърдите ѝ се стягат. Не знаеше какво да каже. „Съжалявам“ не бе достатъчно, а „Колко ужасно!“ звучеше не на място. И всеки коментар относно поведението на съпругата му би бил твърде осъдителен, след като не знаеше нищо за съвместния им живот.

— Трябва да си бил съкрушен — каза най-накрая.

— Бе трудно през цялата година — призна ѝ той. — През есента посещавах Бет повече, отколкото през пролетта, но още не съм в състояние да я погледна, без да... — преглътна, преди да продължи: — ... без да мисля за това кой е нейният баща. Без да си представя... Направих всичко възможно Бет да не разбере за чувствата ми, но не е лесно, когато тя поиска да я прегърна и... — Той преглътна трудно и не каза нищо повече.

— Съжалявам.

Когато Роулийн запази мълчание в продължение на няколко минути, Гавин промълви:

— Няма ли да ме попиташе нещо друго?

— Не искам да ти причинявам мъка — призна му.

Той отвори уста, но я затвори, без да отговори. Тя го гледаше и чакаше.

— Не мога да... — изсумтя и продължи: — Не чувствам към Бет това, което чувствах преди... преди.

— Разбирам... Искаш да кажеш, че виниш Бет за това, което е сторила майка ѝ.

— Не я обичам вече — отсече категорично. — Не мога да понасям да я гледам, не мога дори да стоя в една и съща стая с нея. Това ли искаш да чуеш?

Дишаше тежко, сякаш бе тичал, но все още седеше на пилотското място, където беше и преди да започне да говори. Въздъхна накъсано.

— Чувствам огромна отговорност към нея, но това е всичко. Баба ми не може да се примири с факта, че чувствата ми са се променили.

— И как моето присъствие ще промени това? — попита тя.

— Помислих, че ако присъстваш, Хестър ще разбере защо предпочитам да съм с теб, а не с Бет, и не би се опитвала толкова много да ни събере заедно.

— Така ли прави? Опитва се да ви събере?

Гавин се намръщи.

— Постоянно.

— От телефонното обаждане останах с впечатлението, че по-скоро би лежала болна в леглото, отколкото да притеснява който и да било — посочи Роулийн. — Трябваше от самото начало да ми кажеш какво си намислил. Можех още тогава да ти кажа, че не мога да ти помогна.

Той се обърна към нея и я изгледа невярващо.

— Какво?

— Не мога да ти помогна да пренебрегваш дъщеря си, само защото не е твоя плът и кръв, Гавин. Била съм в нейното положение. Чувствала съм това, което чувства тя сега. В момента, в който се приземим, ще намеря начин да се върна обратно в Хюстън.

— Аз ти помогнах — каза яростно той. — Дадох ти Коледата, която искаше. Сега е твой ред. Имахме споразумение, Роулийн, и няма да допусна да не го изпълниш.

— Няма да дойда у вас и да игнорирам Бет — отвърна тя разгорещено.

— Добре. Играй си с нея, говори с нея, прави каквото искаш с нея, само я дръж далеч от мен.

Роулийн го изгледа, ужасена от това, което чу. Бе се влюбила в него, докато бяха в „Хоукс Прайд“, и сега осъзна, че бе по-добре, че не бе казала нищо. Гавин я бе разочаровал, но тя нямаше да позволи

дъщеря му да страда от това. Малкото момиченце щеше да получи обичта, която заслужава, на Коледа.

— Добре, ще дойда с теб в дома ти.

— Като моя годеница?

— Наистина ли е нужно? Не мога ли просто да ти бъда приятелка?

Той се поколеба и поклати глава.

— Не мисля. Искам за Хестър това, което искаш ти за родителите ти. Не са ѝ останали да празнува още много Коледи и искам тази да ѝ донесе щастие.

— И да те види сгоден ще я направи щастлива?

— Да ме види женен ще я направи още по-щастлива, но не съм готов да стигна толкова далеч. Хестър се страхува, че не съм в състояние да се влюбя отново след случилото се със Сюзън. Това ще ѝ докаже, че не е така.

— А какво ще стане, ако не се оженим?

— Мога да ти задам същия въпрос.

Замълчаха, замислени за това, което бяха направили.

Роулийн се зачуди дали Гавин би могъл да обича друга жена. Дали би могъл да обикне детето си. Дали би могъл да обикне нейното. Трябваше да си признае, че все още мечтаеше за бъдеще с него. Глупава жена. Определено живееше в Страната на чудесата.

— Какво си мислихме? — поклати глава тя.

— Не мислехме — отсече той.

Пистата се появи в далечината.

— Къде сме? — попита тя.

— Това е частна писта на територията на ранчото ми.

— Това е ранчото ти? — попита отново, разглеждайки внимателно обширните хълмове, обсипани с дъбови дървета, които се виждаха наред розовата Коледна утрин.

— Летим над него през последния половин час.

Роулийн се втренчи в него.

— Всичко това е твое?

Той кимна.

— „Лейди Лък“ е собственост на семейство Талбът от поколения.

— Разбирам — прошепна тя, осъзнавайки, че ако ранчото остане на Бет, за първи път ще премине в ръцете на някой, които не е Талбът.
— Красиво е.

— Да — отвърна той, а гласът му бе изпълнен с благоговение, —
такова е.

Двумоторният самолет подскочи и се плъзна по пистата, когато колесниците докоснаха твърдата земя. Стар военен джип ги последва.

— Благодаря, Роулийн — каза Гавин, докато самолетът намали скоростта и спря.

— Не ми благодари все още — отвърна му тя, когато вратата ѝ се отвори от нейната страна. — Да изчакаме да се запозная с баба ти и дъщеря ти и да видим дали ще мога да се справя с това.

ГЛАВА 7

Роулийн бе очарована от ранчото „Лейди Лък“.

— Направена е от дървени трупи, точно като къщите във филмите.

Гавин се усмихна и каза:

— Моят прапрадядо е дошъл от Кентъки и не е искал никаква испанска хасиенда или къща като в южняшките плантации. Искал е проста дървена колиба и е построил това.

— Проста? — попита тя, повдигайки вежди в недоумение.

Предците на Гавин може и да бяха построили примитивна дървена колиба, но поколенията Талбът очевидно бяха пристроявали, превръщайки я в прелестна бъркотия от етажи и издигайки я в най-различни посоки.

Масивната къща на ранчото и простите постройки бяха пръснати по хълма докъдето ѝ стигаше погледът, засенчени от огромни дъбове. Заради топлото време в южен Тексас бяха оставили палтата и пуловерите си в куфарите в джипа и бяха облечени с тениски и дънки. Роулийн бе настояла Гавин да вземе торбата, пълна с коледни подаръци, тъй като в последната минута родителите ѝ бяха добавили няколко подаръка и за Бет от тези, които бяха предназначени за близначките на Чери.

— Домът ти е красив — каза Роулийн на Гавин, докато пристъпваха на дървената веранда в двора.

— Благодаря! Виждайки го през твоите очи, мога да оценя колко уникален е в действителност.

Задната врата беше отворена и в тишината на ранното утро Роулийн можеше да чуе как някой си тананика *Shell be Comin' Round the Mountain*. Не беше коледна песен, но някак си се вписваше в обстановката на дървената постройка и това накара Роулийн да се усмихне. Тя подуши въздуха, усети миризмата на мая и каза:

— Някой пече нещо.

— Това трябва да е Хестър.

— Но тя е болна.

— Не и за да изпече нещо, очевидно. Мога да разпозная тази миризма навсякъде. Всяко утро на Коледа Хестър прави една и съща закуска — най-вкусните, сиропирани орехови ролца, които някога си опитвала в живота си. Орехите са от дърветата тук в „Лейди Лък“, посадени от дядо ми, който е искал да се увери, че баба ще има орехи за коледните утрини.

— Гавин! Каква изненада! — каза тя и лицето ѝ се разтегна в широка усмивка, когато той въведе Роулийн вътре. — Не те очаквахме преди обяд.

Хестър Талбът не изглеждаше болна, нито пък ѝ личеше, че е на седемдесет и три. Беше висока, слаба и жилава, а сребристосивата ѝ коса бе събрана в кок на тила, като няколко кичура се бяха изплъзнали и се спускаха по слепоочията ѝ, подсилвайки изразителното ѝ лице. Тъмните ѝ очи блестяха с интерес, а походката ѝ — беше облечена в каубойска карирана риза, дънки и ботуши — беше жизнена.

— Кой е това? — попита Хестър любопитно, но приятелски, докато оглеждаше Роулийн.

— Защо не си в леглото? — попита Гавин, прегръщайки баба си топло като мечка, която бе открила гърне с мед. — Предполагаше се, че си болна.

— Защо би си помислил такава глупост?

— Защото Руби Дженкинс се обади и каза, че си.

— Някой ден ще закача тази жена на собствения ѝ телефонен стълб — каза Хестър поклащайки глава. — Казах ѝ, че е настинка. Както виждаш съм здрава като бик. Или ще бъда, когато ми кажеш кого си ми довел за Коледа.

— С удоволствие, веднага щом взема думата — каза Гавин през смях.

Хестър очевидно не можеше да чака.

— Аз съм Хестър Талбът — представи се тя и протегна ръка за поздрав.

— Роулийн Уайтлоу — отвърна Роулийн, изненадвайки се от силното ръкостискане на Хестър и от твърдите мазоли по дланта ѝ.

Проницателният поглед на старата жена накара сърцето ѝ да се разтупти по-бързо. Едва ли някой можеше да я измами лесно. Хестър Талбът не беше глупачка. Едва сега Роулийн осъзна как се е чувствал

Гавин при първата си среща с родителите ѝ, докато се е преструвал. Тя отвори уста да каже истината, но Гавин заговори пръв.

— С Роулийн сме сгодени — каза той и плъзна ръка около кръста на Роулийн, като я дари с една игрива, но изненадващо чувствена целувка.

— Веднага престани, Гавин Талбът. Засрамваш горкото момиче — нареди Хестър. Ако можеше да се съди по червенина, която бе плъзнала по бузите ѝ, то тя беше тази, която се нуждаеше от спасение.

— Толкова се радвам и за двамата ви — каза тя и изчака Гавин да пусне Роулийн от прегръдката си. — Виждам, че носиш диаманта на Талбът.

— Надявам се, че нямаш нищо против.

Хестър изсумтя.

— Против? Този диамант пасва единствено на жените, за които мъжете от рода Талбът ще се оженят. Точно като обувката на Пепеляшка. Не може да бъде преправен, не знаеш ли? Не пасна на Съюзън — каза тя и хвърли многозначителен поглед на Гавин. — Но на теб ти стои перфектно.

Роулийн се взираше в Гавин, чудейки се защо не я беше запознал поне малко с историята на Талбът.

— Разбирам — каза тя.

Гавин подуши въздуха и каза:

— След колко време ще са готови прочутите ти орехови ролца?

Роулийн видя как по лицето на Хестър се изписа удоволствие от нетърпението и желанието на Гавин да опита ролцата ѝ.

— Не повече от десет минути, може би по-малко. Обещах на Бет, че може да получи и бекон и яйца с тях. Детето едва успя да заспи, знаейки, че днес ще отворим подаръците. Милваше пакета, който изпратихте миналата седмица, сякаш е истинско бебе, а не кукла. И не ме питай как, но знам, че си ѝ взел една. Въпреки това мисля, че ти ще си най-големия подарък, от който се нуждае наистина.

Роулийн наблюдаваше отстрани бабата и внука, намирайки утеха в очевидната любов помежду им. Точно така успя да забележи как Гавин се напрегна при споменаването на дъщеря му. Беше ясно, че не очаква срещата с голямо нетърпение, за разлика от Бет.

— Бет, откога стоиш там, момиче? — попита я Хестър. — Ела и кажи здравей на баща си.

Роулийн се обърна и видя високо и слабо момиче, което бе застанало на прага на вратата и се взираше в тях си големите си, изпълнени с тревога издължени очи, стъпила с единия си бос крак върху другия, облечено в нощница с щампи на цветя и бухнали ръкави. Беше се вкопчила в рамката на вратата с дясната ръка, докато показалеца на лявата навиваше нервно кичур от косата ѝ — къса черна коса, разделена на път по средата и стигаща до брадичката ѝ, обграждаше лицето ѝ. Чипото ѝ носле бе осеяно с лунички, а сиво-зелените ѝ очи гледаха предпазливо към Роулийн изпод дълги мигли.

— Ела тук и прегърни баща си — окуражи Хестър детето.

За изненада на Роулийн, вместо да се затича към Гавин, Бет изчезна зад баба си, криейки се и надничайки към баща си.

Копнежът, изписан на лицето ѝ, бе толкова сърцераздирателен, колкото и изражението и стиснатите устни на Гавин.

В гърлото ѝ заседна буца. Преди да намери сили да проговори, таймера на фурната звънна.

— Ореховките са готови — обяви Хестър. — Защо не заведете Бет да се преоблече, докато ги извадя от фурната — предложи тя на внука си.

Роулийн се страхуваше от отказа на Гавин и не би могла да понесе болката на малкото момиченце.

— Имаш ли нещо против да дойда с теб? — попита тя Бет.

Бет погледна разтревожено към баща си.

— Татко казва, че не трябва да отивам никъде с непознати.

Роулийн се обърна към него. Сега той бе на ред. Очите ѝ го умоляваха да направи правилния ход.

— Роулийн е моя приятелка — каза той на Бет. — Ако нямаш нищо против, бих желал да дойде с мен.

— Добре, тате. Може да дойде. — Протегна ръка към Роулийн и каза: — Ела, ще ти покажа стаята си.

Младата жена погледна през рамото си и срещна погледа на Гавин, докато Бет я дърпаше към дъното на коридора. Момиченцето просто искаше да я обича. Толкова ли бе трудно? Очевидно да. Гавин ги последва, но по изражението му, все едно го водеше на каубойско парти, където гостите се обесваха, докато останалите се прибираха по домовете си.

Обзавеждането в дома на Гавин отразяваше много различни периоди и стилове, също както и отвън, и Роулийн бе запленена от своеобразната украса.

Къщата в ранчото бе пълна с музейни експонати, но се виждаше, че е обитавана.

— Харесвам дома ти, Гавин — каза тя. Спря се на вратата на стаята на Бет и възкликна възхитена: — Леглото ти изглежда като покрит пътнически фургон.

Двойното легло имаше колела в четирите ъгъла и вместо традиционния балдахин, горната част бе направена от бяло платно, захванато на върха като тези, с които в миналото каубоите са се преселвали от едно място на друго.

— Това е било и леглото на баща ми — каза гордо Бет.

Роулийн гледеше как Гавин прокарва любящо ръка по резбованата дървена степенка, казвайки:

— Дядо го направи за мен.

Докато той се възхищаваше на леглото, Бет отиде до скрина. Оттам извади подходящи спортни дрехи и чорапи и започна да измъква нощницата си през глава.

— Искаш ли да ти помогна? — попита Роулийн, приближавайки се към нея.

Главата на Бет се показа през деколтето на нощницата и изражението на лицето ѝ бе учудено. Очевидно бе, че малкото момиченце бе свикнало да се оправя само.

— Добре.

Роулийн седна на ръба на леглото и помогна на Бет да съблече нощницата, а след това ѝ помогна да облече тениската и шортите, след което я взе в скута си, за да ѝ сложи чорапите. Гавин стоеше настрана с ръце в джобовете, готов да хукне при първа възможност.

— Можеш да ѝ сложиш лявата обувка, докато приключи с този чорап — предложи тя.

Младият мъж направи гримаса, но коленичи пред тях с чифт розови маратонки в ръка.

— Трябва да вържеш възела на две, тате — каза Бет. — Аз го връзвам така, както ти ми показва.

— Виждам — отвърна той, без да погледне към дъщеря си.

Бет седеше неподвижно, изпънала крак към баща си, и той ѝ обу маратонката, завърза два пъти връзките и попита:

— Добре ли е така?

— Да — отвърна тя и посочи другия крак да ѝ сложи и другата.

Когато двамата се поколебаха, след като Гавин обу маратонките, на Роулийн ѝ стана ясно, че имаше някакъв ритуал след това. Тя изчака да види дали Гавин ще продължи. Той протегна колебливо ръце към Бет и когато тя се отпусна в прегръдките му, той я вдигна високо и я завъртя, казвайки:

— Може да скача от високи сгради само с едно въже!

Бет изкрещя от страх и удоволствие.

— Супер жена!

Роулийн се засмя.

— Дали супер жената носи розови маратонки?

— Някъде трябва да има розова кърпа, която да допълни тоалета — каза Гавин смутено, като остави Бет на земята.

— Хайде, татко. Нека да закусим, за да можем да отворим подаръците — предложи Бет, хвана баща си за ръка и го задърпа към вратата.

Роулийн гледаше Гавин, давайки му опора мълчаливо, и го последва извън стаята. „Не беше толкова зле, нали?“ сякаш питаше погледът ѝ. Но когато седнаха на масата за закуска, очите му бяха изпълнени с тревога, докато гледаше как Бет бърбори с Хестър.

Роулийн не можеше да си обясни защо бе толкова важно за нея Гавин да приеме дъщеря си, и то не просто я да приеме, а да я обикне с цялото си сърце отново. Може би защото тя бе отхвърлена като дете и знаеше какво чувства Бет. И може би имаше нещо общо с надеждата, която взе още таеше, че тя и Гавин някой ден можеха да бъдат повече от добри приятели.

Може и да обичаше Гавин, почти бе сигурна, че го обича, но ако той не можеше да обича и все още нероденото ѝ дете, нямаше да има бъдеще за тях двамата. Ако можеше да накара Гавин да обикне отново Бет, имаше надежда, че можеше да се научи да обича и детето, което растеше в нея. Младата майка вярваше в силата на любовта. Тя можеше да излекува всички рани и бе извор на радост. И ако имаше време, когато любовта изобилстваше, то това бе Коледа.

Дъщерята на Гавин бе прекалено развълнувана, за да седи мирно на стола и да закусва, и в момента, в който взе последното парче от чинията си, попита:

— Сега може ли да отворим подаръците?

Малкото момиченце се изстреля към хола, а Гавин, Роулийн и Хестър я последваха. Падна на колене на килима пред коледното дърво и очите ѝ се разшириха при вида на торбата с подаръци, които Роулийн бе донесла със себе си.

— За кого са тези подаръци? — попита тя, обръщайки се към баща си.

Роулийн седна до нея с кръстосани крака и каза:

— Аз ги донесох. — Бръкна в торбата и извади един красиво опакован подарък. Провери надписа и обяви: — Този е за баща ти.

Видя как Гавин я погледна учудено от дивана, където се бе разположил.

— Не очаквах подарък.

— Знам — усмихна се тя, — но съм ти взела такъв.

— Отвори го, тате — помоли го Бет, подскачайки нагоре-надолу на мястото си. — Отвори го.

— Отвори го, момче — каза и Хестър, удобно разположена на дървения люлеещ се стол до камината. — Искаме да видим какво има вътре.

Изведнъж Роулийн се почувства нервна.

— Не бях сигурна какво да ти купя, затова...

— Каквото и да е, ще... — Гавин млъкна по средата на изречението, втренчен в подаръка ѝ.

— Какво е, тате? — попита Бет, приближавайки се към него, за да има по-добра видимост.

Роулийн осъзна, че Гавин бе толкова погълнат от това, което държеше, че дори не бе забелязал приближаването на Бет, нито бе усетил ръчичката ѝ на коляното си. Сега лицата им бяха близо едно до друго и тя можеше да види, че детето нямаше чертите на бащата. Очевидно Сюзън не бе излъгала, когато му бе казала, че Бет не е негово дете. Но колкото повече се взираше в тях, толкова повече забелязваше прилики между двамата. Бет накланяше главата си точно като Гавин, когато разглеждаше внимателно нещо. Сочеше към

подаръка с два пръста, вместо с един, както Гавин правеше често. Бет намръщи вежди, имитирайки изражението на баща си.

Гавин се бе втренчил в малката, странно изглеждаща, увита в панделки и затворена с коркова тапа бутилка. Погледна Роулийн и попита:

— Какво е това?

Тя се засмя, прекоси стаята и седна до него на дивана, взимайки Бет в скута си.

— В бутилката има солена вода и пясък от плажа на остров Падре, където направихме пикника. Може да се използва за преспание или...

Гавин я прекъсна, целувайки я силно по устата.

— Благодаря ти, Роулийн.

В следващия миг Бет слезе от скута ѝ и се запъти към торбата, за да извади следващия подарък, оставяйки Роулийн да се взира в Гавин.

— Помислих, че може би ще искаш да имаш спомен...

Той я целуна отново с толкова страст, че я остави без дъх, след това се обърна към баба си и каза:

— Това е любовта в бутилка.

Сърцето на Роулийн се качи в гърлото ѝ. Точно това бе чувствала, докато му приготвяше подаръка. Не бе осъзнала, че щеше да е толкова очевидно за него. Предвид обстоятелствата, се почувства неудобно, че той сподели това с баба си.

— Какъв прекрасен подарък — се обърна Хестър към нея. — Точно такъв подарък трябва да подарява годеницата на бъдещия си съпруг.

Роулийн усети как стомаха ѝ се преобръща. „Не сега, моля те, не сега.“ Преглътна един-два пъти и извика:

— Гавин!

Той погледна към нея, изправи се, грабна я на ръце и се затича към банята.

— Какво ѝ е на Роулийн? — изплака Бет.

— Ще има бебе — викна Гавин, докато тичаше.

Роулийн забеляза притесненото изражение на Хестър над рамото на Гавин, когато повика Бет при нея и ѝ каза:

— Не, не сега.

Почувства се по-добре, след като изпразни стомаха си, но докато лежеше на леглото в спалнята на Гавин с влажна кърпа на челото, се чудеше какво ще каже Гавин на баба си. Не бе част от плана да разкриват бременността ѝ на Хестър, въпреки че би трябвало да се сетят, че може да ѝ прилошее — точно както и стана.

На вратата се почука леко и Хестър попита:

— Може ли да вляза?

Изправи се в леглото прекалено рязко, причерня ѝ пред очите и затова легна отново, преди да каже.

— Да. Съжалявам, че ви създавам грижи — извини се на Хестър, която прекоси стаята.

— По-добре ли се чувстваш? — попита възрастната жена, сядайки на ръба на леглото.

— Току-що се опитах да седна в леглото прекалено рязко, но вече съм добре — отвърна Роулийн и се опита да седне пак, този път по-внимателно. Забеляза, че Хестър погледна към корема ѝ, опитвайки се да разбере в кой месец е, и каза: — Терминът е през май.

— Планирате ли да се ожените преди това?

Бъдещата майка усети, че се изчервява, а бузите ѝ горяха.

— Не сме определили дата все още.

— Направила си правилен избор — каза Хестър. — Той е добър човек. И добър баща. Във всеки случай беше, преди онази жена, за която бе женен, да разбие сърцето му.

— Няма нужда да ми казваш, че Гавин е прекрасен човек — отвърна Роулийн, — разбрах го вече.

— Тогава защо не сте минали под венчилото?

Роулийн стисна пръсти, за да не затрепери, и се втренчи в тях, сякаш можеха да ѝ дадат отговора, от който имаше нужда. Въздъхна, погледна към Хестър и каза:

— Бебето не е негово.

— И ти се страхуваш, че той няма да бъде в състояние да го обича така, както би трябвало един баща да обича детето си? — предположи Хестър.

Роулийн кимна.

— Разбирам защо мислиш така, гледайки как това глупаво момче се отнася със собственото си дете.

— Неговото дете? — попита Роулийн.

— Да — каза Хестър. — Може във вените ѝ да не тече неговата кръв, но Бет е изцяло негова. Щом ги видиш заедно — а аз видях, че ги гледаш — не може да има съмнение, че двамата са по-близки, отколкото човек и негова сянка.

„Гавин мисли, че повече не може да обича Бет, затова ме доведе с него“, помисли си Роулийн, но не посмя да го изрече на глас. Дължеше му толкова много.

— Гавин не се чувства удобно в присъствието на Бет — каза тя вместо това.

Хестър подсмръкна.

— Тази жена, за която бе женен, го остави с горчиви спомени. Имай вяра в него, ще се оправи. — Възрастната жена се изправи на крака. — Чувстваш ли се достатъчно добре, за да се присъединиш към нас?

Роулийн се опита да се изправи на крака и отвърна:

— Разбира се, вече се чувствам добре.

Намери Гавин да седи на дивана в хола с Бет в скута си, четейки ѝ „Коледна песен“ на Чарлс Дикенс от овехтяла книга с кожена подвързия.

— Традиция — прошепна в ухото ѝ Хестър.

Малкото момиче се бе облегнало на гърдите на Гавин, въртеше на пръста си кичур коса и слушаше внимателно историята за Боб Крачит и Тини Тим, Ебенизър Скрудж и призраците на миналите, бъдещите и настоящата Коледа. Държеше продълговат коледен подарък, облегат на свивката на ръката ѝ, сякаш бе бебе, и Роулийн осъзна, че това трябва да е куклата, която Гавин ѝ бе изпратил за Коледа.

Седна на дивана до „годеника“ си, а Хестър се настани отново на люлеещия се стол до камината. Слушаха как Гавин прочете за силата на Коледния дух, който превърнал егоизма на стария човек в щедрост, а от време на време дървата пращяха в огъня.

— „Весела Коледа, чичо! Бог да те поживи“ — прочете Гавин. И след това отговора на Скрудж: — „Ах, глупости!“ — Имитира дрънченето на вериги, когато се появиха призраците, за да дадат урок на стария скъперник и извисяваше глас във фалцет всеки път, когато четеше за Тини Тим: — „Весела Коледа, Боб“ — прочете накрая поздрав на преобразования Скрудж към Боб Крачит. Завърши историята

с изключение на последното изречение, спря и изчака Бет да изчурулика весело:

— И Бог да благослови всички ни!

Роулийн и Хестър заръкопляскаха. Младата жена се усмихна, но гърлото ѝ се сви от прилива на емоции, докато гледаше Гавин как отмята бретона на Бет от очите ѝ.

Малкото момиченце погледна към баща си и попита:

— Мога ли сега да отворя подаръка си, тате?

— Разбира се, тиквичке — отвърна той.

— Не съм...

— ... тиквичка — изрекоха в един глас, засмяха се и той я прегърна здраво.

Насълзените очи на Роулийн срещнаха погледа на Гавин и изражението му стана сериозно. В края на краищата той не се нуждаеше от нея. Коледния дух бе този, който бе събрал баща и дъщеря. Всъщност той никога не бе преставал да я обича.

Панделката на подаръка на Бет изхвърча, когато тя разкъса опаковката и отдолу се показа кутията. В нея, надничайки пред прозрачното прозорче, надничаше бебе, което ходеше и говореше. Бет извади благоговейно куклата. Имаше руса коса и сини очи и по нищо не приличаше на Бет. И все пак Бет се отнасяше с куклата сякаш я беше родила самата тя. В това има поука, помисли си Роулийн с усмивка.

Бет издърпа пръстена, които караше куклата да говори и тя каза „Обичам те, мамо“. Малкото момиченце засия. Издърпа отново и куклата каза „Гладна съм“. Бет се намръщи и каза:

— Къде ѝ е шишето, тате. Мери е гладна.

— Шише? — попита той объркан.

— Погледни в кутията — нареди му Бет.

Той претърси кутията, намери празно шише и го подаде на Бет.

— Трябва ѝ мляко, тате.

— Хайде да отидем да видим дали можем да намерим в кухнята — предложи Хестър, стана и протегна ръка да хване ръчичката на Бет.
— Вие двамата продължете с отварянето на подаръците. Ще се върнем след минутка.

— Аз също имам нещо за теб — каза ѝ Гавин, когато баба му излезе с Бет от стаята.

— Какво? — попита тя.

— Затвори очи.

Роулийн го послуша, ухили се и отбеляза:

— Обичам изненади.

— Знам. — Ръцете му дръпнаха косата ѝ назад и тя можеше да усети дъха му на слепоочието си. — Стой мирно, не мърдай.

Тръпка полази по гърба ѝ. Какво очакваше той, след като я докосваше по този начин?

— Какво правиш?

— Стой мирно, за да мога да приключа... Вече може да отвориш очи.

Роулийн отвори очи и усети нещо около шията си. Повдигна тънката златна верижка със златно сърце, в центъра на което имаше диамант.

— О, Гавин...

— Харесва ли ти?

Той изглеждаше толкова несигурен, че тя се хвърли към него и го прегърна здраво за врата.

— Прекрасно е. И толкова романтично — каза тя усмихната.

— Искях да ти благодаря — прошепна в ухото ѝ. — Искях да ти кажа колко много се забавлявах през последните две седмици, колко много означава помощта ти за мен. Аз... — Свали ръцете ѝ от раменете си и ги задържа в своите, потърквайки кокалчетата на пръстите ѝ. — Не знам какво стана с мен, след като се прибрах тази сутрин вкъщи, но мога да държа Бет в прегръдките си и... е почти както преди.

— Почти? — прошепна Роулийн.

Гавин въздъхна и срещна погледа ѝ.

— Мисля, че я обичам. Но тя не е... нещо липсва.

Роулийн освободи ръцете си. Гавин беше отдал част от себе си на детето си. Но не бе готов да рискува всичко. Докато това не станеше, нямаше надежда за тях двамата.

— Трябва да обичаш Бет с цялото си сърце, Гавин.

— Но тя не е...

— Тате?

Роулийн се обърна и видя Бет да стои до дивана с шишето в едната и бебето в сгъвката на другата ръка.

— Тате? — повтори тя, а челцето ѝ бе смръщено.

Роулийн гледаше как Гавин срещна объркания поглед на дъщеря си и се обърна към нея. Измъченото му изражение сякаш питаше Роулийн: „Какво да правя?“.

„Тя просто иска да я обичаш“, каза му с очи. „Не само кръвта те прави неин баща. Има нужда от теб, Гавин. Обичай я. Просто я обичай.“

Гавин се обърна отново към Бет и отвори широко ръце.

— Ела при татко, Бет. Нека ти дам коледна прегръдка.

Бет погледна колебливо Роулийн, в чиито очи блестяха сълзи. Тя кимна на малкото момиченце, то скочи в ръцете на баща си и го притисна силно, плачейки:

— Тате, тате!

Роулийн се радваше за Гавин, осъзнавайки повече от всякога, че тя не се вписваше в картинката. Обърна се да ги остави сами, когато Гавин каза:

— Обичам те, Роулийн, остани при нас.

Любовта в очите му не можеше да се сбърка. Коленете ѝ се подкосиха и бе по-лесно да се отпусне на дивана, отколкото да си тръгне. Но прекалено много бе заложено на карта, за да избере лесния път.

— Не само мен трябва да обичаш, Гавин — напомни му тя. — Има и още някой, който трябва да бъде взет под внимание. — Тя сложи ръка на корема си и усети удар отвътре. Погледна надолу и се втренчи. — О!

— Какво има? — попита Гавин.

— Почувствах бебето. — Вдигна очи и срещна погледа му. — То има нужда от баща също толкова, колкото и Бет. Готов ли си да поемеш тази отговорност?

— Мисля, че ще мога.

Роулийн помисли, че ще повърне, и то не заради бебето. „Мисля, че ще мога“ не бе достатъчно. „Мисля, че ще мога“ не се доближаваше до доживотно обещание да обича нея и бебето, което носеше.

— Не е достатъчно — отвърна тя. — Въобще не е достатъчно.

Обърна се и тръгна към спалнята на Гавин, като подтичваше.

— Роулийн — извика той след нея. Чу го да казва на Бет: — Поиграй си с Мери, аз ще дойда след минутка.

Чу ботушите му да тропат по дървения под, докато бягаше след нея. Изтича по коридора, търсейки стаята, в която я бе отвел по-рано. Но се изгуби и се озова в женска спалня с дантелен балдахин и бяла дантелена покривка на леглото. Обърна се да затвори вратата, но Гавин препречваше пътя.

— Чакай, Роулийн, не бягай.

Не можеше да го изгони, но не можеше и да го погледне в очите. Покатери се на леглото, взе една възглавница и се сви около нея.

— Отивай си! — каза му тя. — В момента, в който се почувствам по-добре, бих желала да ме закараш вкъщи.

Чу затварянето на вратата и приближаващите стъпки на Гавин. Разбра, че е застанал до леглото, когато стъпките му се заглушиха от чергата пред леглото. Усети как леглото потъна, когато легна до нея, и почувства топлината му, щом се плъзна по-близо.

— Не бях прав — каза той, слагайки успокояващо ръка на рамото ѝ.

— Какво?

Той я дръпна леко към него да легне по гръб и се надвесил над нея, гледайки я в очите.

— Казах, че не бях прав. За мен. За чувствата ми.

— Не е нужно да казваш това, което мислиш, че искам да чуя.

— Не го казвам, защото това искаш да чуеш, а защото е истина. Обичам те, Роулийн. Което означава, че обичам всичко, което е част от теб. А това бебе... — постави внимателно ръката си на корема ѝ — ... е част от теб, която винаги ще ценя, защото тя ни събра заедно.

— О, Гавин... — Очите ѝ бяха пълни със сълзи и тя не можеше да го види ясно. — Искан ми се да ти вярвам.

Той се наведе и целуна корема ѝ.

— Хей, ти там, чуй ме. Говори баща ти. Искан да престанеш да разболяваш майка ти, чу ли ме? Искан да се съсредоточи в износването ти, така че да можем да те приветстваме в семейството. — Срећна погледа ѝ и продължи: — Ето, вече мъмря детето. Това достатъчно доказателство ли е, че съм готов да му бъда баща?

Роулийн се засмя задавено.

— Ти си луд.

— Влюбен съм — каза Гавин. — В теб.

Тя се вгледа в очите му и видя в тях единствено нежност, копнеж и желание.

— И аз те обичам, Гавин.

— Ще се омъжиш ли за мен и ще ме дариш ли с дете? — попита той, галейки корема ѝ.

— О, Гавин — промълви тя. — О, Гавин...

— Ще бъдеш ли моя съпруга, Роулийн? Ще бъдеш ли майка на децата ми?

Роулийн преглътна буцата в гърлото си и каза:

— О, да, Гавин. Да.

Вратата щракна и се отвори. Роулийн се обърна и видя едно лице да наднича.

— Какво правите вие двамата? — попита Бет.

— Ела тук — протегна ръка към нея Гавин.

Секунди по-късно Бет се бе сгушила между тях с кукла в ръка.

— Харесва ми — каза тя замечтано.

— И на мен. Какво ще кажеш да помолим Роулийн да се навърта наоколо, за да можем да правим това през цялото време?

Бет я изгледа и се съгласи:

— Става.

— Значи е уредено — каза Гавин и обгърна двете — тримата, поправи се Роулийн — в прегръдките си. — Ние сме семейство.

Тя срещна погледа му и се усмихна.

— Весела Коледа, Гавин.

— Весела Коледа, Роулийн.

Бет се сгуши в тях, въздъхна и каза:

— И Бог да благослови всички!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.